

辟寒令

แนวศิลป์
วินวินดรีก

3

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

蓬莱客

เผิงโหลเค่อ เจียน Honey Toast แอปเปิ้ล

พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ในที่สุด 'แสนซัง นีรันดร์รัก' ก็ดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายแล้วนะคะ เรื่องราวความรักสุดเข้มข้นที่คนหนึ่งวอนขอความรัก อีกคนชิงชังไม่ยอมพบเจอ เชื่อว่าท่านนักอ่านต้องอ่านไปเจ็บปวดใจตาม 'เซี่ยฉางเกิง' และ 'มู่ฝูหลัน' แน่จนไม่รู้จะเอาใจช่วยใคร เพราะต่างก็มีเหตุผลของตัวเองทั้งนั้น

สำหรับเล่มนี้เซี่ยฉางเกิงยังคงไม่ถอดใจจากมู่ฝูหลันง่ายๆ ค่ะ แม้บ้านเมืองกำลังลุกเป็นไฟ มีสงครามทุกหย่อมหญ้า กระทั่งแคว้นฉางซาของมู่ฝูหลันก็ตั้งตัวเป็นอิสระ เซี่ยฉางเกิงก็ตั้งมั่นแล้วว่าไม่มีวันรुकคืบแผ่นดินของบรรพบุรุษนาง ถึงเขาไม่ได้หัวใจนาง ก็ไม่ควรสร้างความเกลียดชังเพิ่ม ยามนี้หาก 'ซีเออร์' บุตรชายของนางต้องการแผ่นดินนี้ เขาก็ยินดีนำมามอบให้เสียด้วยซ้ำ

ความรักที่เซี่ยฉางเกิงพยายามไปโอบประคองมานี้จะชะล้างความชิงชังในใจมู่ฝูหลันได้หรือไม่ แล้วเรื่องราวในชาติก่อนจะถูกปิดม่านนี้ไว้ ไม่มีใครได้ล่วงรู้จริงหรือ สุดท้ายความรักของทั้งคู่จะลงเอยอย่างไร ไปร่วมติดตามบทสรุปความรักครั้งนี้กันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

"หลันเออร์ เจ้าเป็นธิดาของเจ้าแคว้นฉางซา ส่วนข้าคือโจรร้ายตามคำเรียกขานของใครๆ เมื่อสมัยเป็นเด็กหนุ่ม ข้าถือตนว่าเก่งกล้าสามารถเป็นดั่งมังกรเกยหาดตื่น ตอนนั้นข้าเพิ่งประจักษ์แจ้งแล้ว ว่ากันถึงเรื่องหวัจติหวัใจ ข้าเชี่ยวชาญเชิงไม่คู่ควรจะถือรองเท้าให้เจ้าด้วยซ้ำไป ในอดีตข้าได้ ตบแต่งเจ้าเป็นภรรยา ถือเป็นบุญวาสนามากที่สุดในชีวิตข้าเชี่ยวชาญเชิงแล้ว"

ผู้หลันจ้องมองบุรุษที่ยอบกายอยู่ด้านหลังน้ำปลายเท้าตน จู่ๆ น้ำตาก็หลังรินลงมา

เขายกมือจะเช็ดน้ำตาที่ไหลผ่านข้างแก้มนางให้ แต่นางเบือนหน้าหนี

เชี่ยวชาญเชิงดึงมือคืนซ้ำๆ เฟิงพิศเสี้ยวหน้าด้านข้างของหญิงสาวที่ดูเหมือนไม่ยอมหันกลับมา มองตนอีกพลางกล่าวเสียงเบาๆ "หลันเออร์ เจ้าอย่าปฏิเสธข้าในตอนนี้อย่างนะ เจ้าลองตรองดูอีกที ต่อให้เจ้าไม่ยอมให้โอกาสข้าอีกจริงๆ ก็รอข้ากลับมาแล้วค่อยบอกกับข้า...ได้หรือไม่"

”

แนะนำตัวละคร

- * มู่ฝูหลัน ท่านหญิงแห่งแคว้นฉางซา แต่งงานกับเซี่ยฉางเกิง เคยตายมาแล้วชาติหนึ่ง ชาติใหม่ความมุ่งหวังเดียวคือหย่าขาดกับสามี
- * เซี่ยฉางเกิง ผู้บัญชาการทหารที่หนุ่มที่สุดเท่าที่ราชสำนักเคยมีมา อดีตเคยเป็นหัวหน้าโจร มีความฝันคือการได้ครอบครองแผ่นดิน
- * ซีเอ๋อรั๋ บุตรชายของมู่ฝูหลันกับเซี่ยฉางเกิงในชาติก่อน ชาติใหม่นี้เป็นเด็กกำพร้า มู่ฝูหลันรับเป็นบุตรบุญธรรม
- * หยวนฮั่นตี่ง ลูกชายอดีตเสนาบดีของแคว้นฉางซา มีตำแหน่งเป็นแม่ทัพใหญ่ แอบรักมู่ฝูหลัน
- * จ้าวซีไท่ บุตรชายของจื่ออ๋อง เป็นคุณชายจู้โรค เป็นเพื่อนเล่นสมัยเด็กของมู่ฝูหลัน
- * ซีหลิงเฟิง น้องสาวอดีตคู่หมั้นเซี่ยฉางเกิง คอยดูแลปรนนิบัติฮูหยินผู้เฒ่า แอบรักเซี่ยฉางเกิง

69

แม้ว่าเซี่ยฉางเงิงจะเตรียมความพร้อมไว้ก่อนออกจากด่านแล้ว แต่แคว้นฉางซาบุกมาโดยไม่มีวีแววมามาก่อน ทั้งยังจู่โจมบดขยี้ด้วยกำลังพลเต็มอัตราศึกอย่างเหนือความคาดหมาย แนวป้องกันที่เขาจัดวางไว้ล่วงหน้าจึงถูกตีแตกตืดๆ กัน ทัพพันธมิตรทะเลวงฝัวเข้ามามุ่งหน้าตรงไปประชิดเมืองหลวงทุกที่ๆ

นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยฉางเงิงล้มเหลวในการวางกลศึก แต่ในเวลาไม่นานเขาก็ได้รับข่าวอีกข่าวหนึ่งซึ่งเปรียบดั่งเกล็ดน้ำค้างซ้ำเติมหิมะชาวโพลน*

หลังจื่ออังก่อกบฏ การคานอำนาจตามสายตาคนภายนอกในกาลก่อนได้แตกสลายตามไปด้วยในชั่วข้ามราตรี ความสัมพันธ์อันปรองดองกลมเกลียวระหว่างกษัตริย์ผู้ปรีชาสามารถกับขุนนางผู้จงรักภักดีไม่หลงเหลืออยู่อีกสัปดาห์

* เกล็ดน้ำค้างซ้ำเติมหิมะชาวโพลน เป็นสำนวน หมายถึงอาการหรือสถานการณ์ยิ่งรุนแรงหรือยากลำบากขึ้น

บัดนี้มีใช้แค่หลิวไทเฮาผู้เดียวแล้ว ศัตรูของเขาไม่ว่าคนใดก็ตาม อาจใช้มารดาของเขาข่มขู่ควบคุมเขาได้ทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงเตรียมการส่งมารดากลับไปยังอำเภอเซี่ยแต่แรก

กระนั้นเขาคาดไม่ถึงว่ายังคงเกิดข้อผิดพลาดขึ้นจนได้

ขบวนเดินทางเล็ดลอดหนีตาสหิวไทเฮาไปได้ แต่กลับหลบหนีคนของฉื่ออ่องไม่พ้น

มารดาของเขาโดนคนของฉื่ออ่องแกะรอยตามไปลักพาตัวระหว่างลับเปลี่ยนเส้นทาง

คว้นไผ่สัจญญาณบอกว่ามีผู้รุกรานลอยตลอบอบอวล ค่ายที่มั่นตลอดแนวชายแดนนับสิบหลี่เพิ่งผ่านสมรภูมิมิรบนองเลือด ทหารม้าชาวเหนือหลายสิบหมื่นกับกองทัพเหอซี้ยังประจำหน้ากันอยู่คนละฟากของแม่น้ำ การรบพุ่งอย่างดุเดือดครั้งต่อไปพร้อมปะทุทุกเมื่อ

เซี่ยฉางเกิงที่กลับจากสนามรบยังไม่ทันถอดชุดเกราะออก มองดูคนส่งสารคุกเข่าอยู่เบื้องหน้าแล้วเส้นเลือดตรงขมับสูบุดโปนขึ้นทีละเส้นๆ เขานิ่งเฉยไปนานครู่ใหญ่

ใครๆ ล้วนรู้ว่าท่านผู้บัญชาการเป็นบุตรกตัญญู

เหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาเห็นใบหน้าซึ่งตั้งจนแทบจะบูดบึ้งของเขาแล้ว ไม่มีคนใดไม่กลั่นหายใจ ครู่หนึ่งต่อมาหลิวอันถึงสืบเท้าขึ้นหน้า

"ท่านผู้บัญชาการอย่าเพิ่งร้อนใจเกินไป โปรดแบ่งกำลังทหารให้ข้าน้อยกองหนึ่ง ข้าน้อยจะยกพลเข้าด่าน..."

เขายังพูดไม่จบประโยค เซี่ยฉางเกิงพลันยกมือขึ้นตัดบท

"พวกเขาจับตัวมารดาข้าไปด้วยหมายจะข่มขู่ หากไม่ถึงที่สุด ข้าคิดว่า

คงไม่ถึงขั้นทำร้ายคน คือกเหอซีเป็นภารกิจสำคัญอันดับหนึ่งในยามนี้ พวกเจ้าอย่าเสียสมาธิ ข้าจะจัดการเอง"

นัยน์ตาทั้งคู่ของชายหนุ่มแดงกำขมะกล่าวอย่างชัดเจนชัดถ้อยชัดคำ

หลังมุ่งเซวียนซิงกรีธาทัพขึ้นเหนือ มีข่าวชนะศึกส่งกลับมายังเมือง เยวี่ไม่ขาดสาย พอถึงเดือนสิบทัพพันธมิตรรุกประชิดเมืองหลวงแล้ว เวลานี้เมืองหลวงตกอยู่ในภาวะคับขัน แต่ทัพใหญ่ของเซี่ยฉางเกิงยังโดน หน่วงเหนี่ยวไว้ที่นอกด่าน เจ้าเมืองผู้จึงรับหลิวไท่เฮากับฮ่องเต้และบรรดา ขุนนางขุนปู้มาที่หลงกวนตามคำสั่งกำชับท้ายสุดก่อนหน้าของเขา

พอเมืองหลวงแตก ก็อ่องก็เข้ายึดครอง สามวันให้หลังก็สถาปนาตน เป็นฮ่องเต้โดยมีท่านอ่องทั้งหลายสนับสนุน ทางหนึ่งป่าวประกาศภัยโทษ ทั่วแผ่นดินเพื่อให้ราษฎรได้อยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน ทางหนึ่งฉวยโอกาส ธิปไตยสินอย่างอุกอาจและขยายกองทัพ

มู่เซวียนซิงไม่ได้เข้าร่วมการเฉลิมฉลองประหนึ่งละครชวนหัวฉานนี้ เขานำกองทัพบุกไปโจมตีหลงกวนต่อ แต่เจ้าเมืองผู้อาศัยข้อได้เปรียบ ด้านชัยภูมิตั้งรับอย่างเหนียวแน่นไม่ยอมออกมา ส่งผลให้ทั้งสองฝ่าย ตกอยู่ในภาวะคุมเชิงกัน

ต้นเดือนสิบเอ็ดเซี่ยฉางเกิงมีชัยเหนือทหารม้าเกราะเหล็กของชาวเหนือ อย่างราบคาบ บุกทะลุเข้าตำหนักของกษัตริย์ชาวเหนือจนอีกฝ่ายต้อง สละเมืองหนีกลับเมืองหลวงเก่า

ศึกใหญ่ที่ดำเนินมาเกือบครึ่งปีปิดฉากลงเพียงเท่านี้ ชาวเหนือ บอบช้ำอย่างหนัก ส่งสารยอมจำนนกับของบรรณาการมาขอมอบตนอยู่

ใต้อำนาจ

กลางดึกของวันนี้รอบบริเวณค่ายทหารในทุ่งโล่งกว้างใหญ่ นอกเมืองหลวงกวนมี้ดมิด หากเวลานี้แสงเทียนในกระโจมใหญ่ยังสว่างไสว ดูเก่า หยวนฮั่นตั้งก้าวเข้ามาอย่างเร่งร้อน ถือสารที่เพิ่งได้รับมาด้วยสองมือยื่นส่งให้

"ท่านอ๋อง เพิ่งได้รับข่าวยืนยันว่าเซี่ยฉางเกิงรบชนะชาวเหนืออย่างเด็ดขาด คาดว่าเขาจะตอบโต้แล้วขอรับ"

ตอนตีเมืองเมื่อสองสามวันก่อนมู่เซวียนซิงโดนธนูยิงเข้ากลางอกหนึ่งดอก หลังหมอบทหารรักษาอาการให้แล้ว อาจเพราะกลัดกลุ้มร้อนใจติดต่อกันหลายวันจนนอนไม่หลับในยามกลางคืน เป็นเหตุให้สีหน้าเขาตอนนี้แลดูซีดเขียวเป็นอันมาก

"พวกฉื่ออ๋องเล่า" เขาได้ถาม

"กำลังจะรายงานท่านอ๋องพอดีขอรับ แม้ฉื่ออ๋องจะตั้งตนเป็นกษัตริย์ แต่ดูที่พวกเขาคงรู้เช่นกันว่ายากจะรักษาเมืองหลวงไว้ได้ สายสืบส่งข่าวมาว่าทางนั้นเริ่มถอนกำลังทหารไปทางเมืองหลวงตะวันตกตั้งแต่หลายวันก่อน ส่วนทางนี้ตีเมืองหลวงกวนมาเนิ่นนานก็ยังตีไม่แตกไม่ควรเสียเวลาต่อไป ท่านอ๋องโปรดออกคำสั่งให้จัดทัพเตรียมกลับสู่แคว้นฉางซาทันทีเถิดขอรับ"

ใบหน้าของหยวนฮั่นตั้งเคร่งเครียดสุดจะเปรี๊ยะ เขากล่าวจบแล้วคุกเข่าให้มู่เซวียนซิง

มู่เซวียนซิงพูดอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน "ทหารประจำการในเมืองหลวงกวนเหลืออยู่ไม่มาก พຸ່ງนี้ระดมไพร่พลแล้วกินให้อิ่มหน้า ข้าจะนำทัพไปโจมตี

ด้วยตนเองอีกครั้ง"

หยวนฮันตั้งมองมู่เซวียนซิงโดยไม่เอื้อนเอ่ยคำใด

"เจ้าเป็นอะไรไป ทำตามคำสั่งข้าเท่านั้นเป็นพอ ต่อให้เซี่ยฉางเกิง จะจู่โจมกลับก็ไม่รวดเร็วปานนั้น"

หยวนฮันตั้งเหลียวหน้าส่งเสียงเรียกคำหนึ่งไปด้านนอก เห็นเพียง รongแม่ทัพสวมเสื้อเกราะกรุกันเข้ามาสืบทักว่าคน พวกเขาคุกเข่าลงพร้อมกัน และกล่าวประสานเสียงกัน "ท่านต้องโปรดออกคำสั่งด้วยขอรับ"

มู่เซวียนซิงอึ้งไป สายตาของเขามองกวาดคนเบื้องหน้ารอบหนึ่ง ก่อนหยุดที่ตัวหยวนฮันตั้งในที่สุด เขาลุกพรวดขึ้นยืนด้วยสีหน้าโกรธกริ้ว

"ฮันตั้ง! นี่เ้าหมายความว่าอะไร ข้าเห็นเจ้าเป็นตั้งพี่น้อง เจ้า บังอาจบีบคั้นข้าเซียวหรือ"

หยวนฮันตั้งกล่าว "ท่านต้องโปรดระงับโทสะด้วย ตัวข้าเองจะมีความกล้าเช่นนี้ได้เยี่ยงไร แต่ว่าก่อนเดินทัพมาทำศึก ท่านหญิงเคย เรียกตัวข้าไปที่ศาลตั้งป้ายวิญญาณของท่านเองคนก่อน กล่าวว่าการ ศึกษาศึกษาไปทีศาลตั้งป้ายวิญญาณของท่านเองคนก่อน กล่าวว่าการ ศึกษาศึกษายาวนานหรือรู้ว่าเซี่ยฉางเกิงจะตอบได้ มีคำสั่งให้ข้าเชิญ ท่านเองกลับให้จึงได้ขอรับ"

ท่านหญิงสั่งให้ข้าบอกต่อท่านเองว่านางรู้ว่าท่านเองมีความ มุ่งมาดมานานแสนนานแล้ว แต่การล้างแค้นให้ท่านอาหญิงเป็นหน้าที่ ของชาวสกุลมู่เหมือนกัน ดังนั้นตอนท่านเองตัดสินใจกรีธาทัพขึ้นเหนือ นางจึงมิได้ห้ามปรามท่าน เพราะสิ่งที่ท่านคิดหาได้ไร้เหตุผลเสียทีเดียว โอกาสดีเช่นนี้ ถ้าพลาดไปแล้วเกรงว่าคงเป็นการยากที่ท่านเองจะ ปล่อยวางได้"

หยวนฮั่นตั้งยังคงเอยต่อไป

"ท่านหญิงกล่าวว่าทำสุดความสามารถแล้ว ที่เหลือขึ้นอยู่กับลิขิตฟ้า เหล่าทหารปฏิบัติหน้าที่อย่างซื่อสัตย์ ส่วนท่านเองก็พยายามอย่างเต็มที่แล้ว หากว่าฟ้าลิขิตให้เป็นเช่นนี้ จะดีดั่งล้างแค้นต่อไปโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของทหารแคว้นฉางซาได้อย่างไร วิญญาณบนสวรรค์ของท่านอาหญิงจะต้องไม่สงบสุขเป็นแน่ ท่านเองโปรดรับฟังคำพูดของท่านหญิงพักรบตอนนี้เพื่อแผนการในวันข้างหน้าด้วยเถิด"

หยวนฮั่นตั้งโขกศีรษะกับพื้นเสียงดังก้อง

พวกทหารข้างหลังเขาก็โขกศีรษะพร้อมพูดอ่อนวอนเป็นเสียงเดียวกัน มู่เซวียนซิงก้าวผ่านข้างกายหยวนฮั่นตั้งกับคนอื่นๆ ที่คุกเข่าตรงปลายเท้าด้วยฝ่าเท้าหนักอึ้ง

เขาแหวกม่านประตูมองไปข้างนอก

ใต้ผืนฟ้ารัตติกาล กระจงมทหารเรียงรายกันไปหลังแล้วหลังเล่า จนสุดสายตา เสียงขลุ่ยใบไม้ลอยแว่วตามลมจากมุมใดมุมหนึ่งไกลออกไป ก็สุดจะรู้ได้ เสียงขลุ่ยโหยให้ราวกับแฝงความคิดถึงคะเนิงหาบ้านเกิด แต่เป่าได้ไม่กี่ทีก็เสียบหายไปกะทันหัน คงจะถูกคนที่อยู่ใกล้ๆ ห้ามไว้

มู่เซวียนซิงยืนตัวแข็งที่อยู่นานถึงค่อยหันหน้ามา

"ถ่ายทอดคำสั่งลงไป ยกทัพกลับแคว้นฉางซา"

น้ำเสียงของเขาเปี่ยมไปด้วยความอึดอัดคับข้องใจ พอพูดจบก็กระอักเลือดคำหนึ่ง ฝ่าเท้าชวนเซกก่อนล้มคว่ำลงกับพื้น

สุดท้ายพี่ชายผู้หนุ่มแน่นของมู่ฝูหลันยังคงปล่อยให้วางมิได้ระหว่างทาง

กลับแดนใต้ จิตใจของเขาจมอยู่ในความทุกข์ ส่งผลให้อาการบาดเจ็บ
ทรุดหนักลงเรื่อยๆ หลังเข้าสู่แคว้นฉางซาก็ไม่อาจเดินทางต่อได้ ต้องหยุด
อยู่ที่เมืองอวี่นเมิ่ง

ตอนมู่ฝูหลันหลุดไปถึงที่นั่นพร้อมด้วยลู่อี่และอาหารรวมถึงพวก
ลูกหิน พี่ชายของนางกินนอนสลบไสลไปหลายวันแล้ว เหลือเพียงลมหายใจ
เฮือกสุดท้าย นางใช้เข็มทองกระตุ้นเขาให้ฟื้นสติ

มู่เซวี่ยนซิงลืมหินขึ้นสบตากับภรรยาที่กุมมือเขาไว้แน่น สายตาก็
เลื่อนลอยค่อยๆ แจ่มกระจ่างขึ้น

เขาส่งยิ้มน้อยๆ ให้นาง ยังฝันกำลังยกมืออีกข้างขึ้นลูบหัวอาหาร
ที่หนึ่ง กล่าวเสียงแผ่วเบา "ข้าผิดต่อพวกเจ้าแล้ว..."

ลู่อี่กับอาหารร่ำไห้สุดเสียง

"น้องพี่ เจ้าอย่าตำหนิตนเอง นี่คงเป็นโชคชะตา" มู่เซวี่ยนซิงเอ่ยขึ้นอีก
"ตอนนั้นไม่ว่าเจ้าพูดอย่างไร ข้าก็ไม่มีทางรับฟังเจ้า ที่ข้ามีวันนี้ล้วนเป็น
ความผิดของข้าเอง... เหตุผลที่ท่านพ่อยกเจ้าให้คนแค้นเสียในครั้งนั้นเป็น
เพราะไม่เชื่อใจในตัวบุตรชายอย่างข้าคนนี้ ซึ่งข้ายอมรับไม่ได้มา
โดยตลอด ข้านี้กว่าหนนี้ข้าจะพิสูจน์ให้ท่านพ่อได้เห็นข้าทำได้ บัดนี้ข้า
ถึงได้รู้ว่าตนเองไม่เอาไหนจริงๆ..."

มู่เซวี่ยนซิงกล่าวพึมพำ เขาคล้ายทอดสายต้ามองคนที่อยู่ข้างกาย
เหม่อมองไปในความว่างเปล่า ณ แห่งหนใดก็สุดรู้

"หลังจากไปแล้ว ผากเรื่องต่างๆ ไว้กับเจ้าด้วย"

มู่ฝูหลันหลังน้ำตานองหน้า นางแทบควบคุมตนเองไม่อยู่แล้ว

ท่านอ๋องหนุ่มของแคว้นฉางซาล้มปวยล้นพระชนม์กลางทางหนคืน

สู่แดนใต้ เมื่อข่าวแพร่ออกไปก็สร้างความโศกเศร้าเสียใจให้แก่ชาวเมือง
คนทั่วทั้งแคว้นสวมชุดผ้าดิบไว้ทุกข์

กระนั้นผู้คนและเรื่องราวภายนอกหาได้หยุดลงเพราะการผลัดแผ่นดิน
ของที่นี่ ทุกวันมีข่าวใหม่ส่งมาถึงไม่ขาดสาย

เขียนางถึงตอบได้แล้ว

หลิวไทเฮากลับเมืองหลวง ราชสำนักก็กลับมาเป็นระเบียบเรียบร้อย
ดังเดิม

ฉื่อต้องถอยทัพไปยังเมืองหลวงตะวันตกออกยึดครองแผ่นดินครึ่งหนึ่ง
ตั้งกลุ่มอำนาจต่างๆ มาเป็นพวกแล้วตั้งราชวงศ์ใหม่ขึ้น

เขียนางถึงได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นอ่องเช่นกัน เขาก้าวขึ้น
เป็นใหญ่ในราชสำนักและกุมอำนาจสูงสุดไว้ในมือเพียงผู้เดียว อีกไม่นาน
ก็น่าจะยกเหตุผลปราบกบฏ ทำสงครามกับกลุ่มอำนาจที่ขัดขวางงานใหญ่
ของตน

ด้านผู้ตรวจการเขตฟูโจวใกล้ๆ กับแคว้นฉางซาซึ่งถูกตีแตกพ่ายไป
เมื่อพักก่อน ตอนนั้นเริ่มเคลื่อนไหวผิดปกติ มีที่ท่าว่าจะรวบรวมกำลัง
กลับมารุกรานอีกครั้ง

นับแต่ช่วงเวลาที่มองดูพี่ชายกวีธำพั้งขึ้นเหนือเป็นต้นมา มู่ฝูหลัน
รู้ว่าไม่ช้าก็เร็วสถานการณ์ต้องกลายเป็นเช่นนี้ไม่ว่าพี่ชายของนางจะมี
ชีวิตอยู่หรือไม่

นางเตรียมตัวพร้อมแล้ว...

ตอนกลางวันมู่ฝูหลันต้องรับมือกับหมู่ขุนนางของแคว้นฉางซาที่

หวาดหวั่นพรึ่นพริงจนไม่เป็นอันกินอันนอนด้วยท่าทางสงบเยือกเย็น และ
สะสางงานการสารพัดไม่ลื้สิ้นสุด ทว่าพอฟ้ามีเมฆนางกลับขมตานอนไม่หลับ
ตลอดคืนอย่างช่วยไม่ได้

พี่ชายบอกกับนางก่อนจากโลกนี้ไปว่าอย่าตำหนิตนเอง แต่นางจะ
ทำได้อย่างไรเล่า

หลังพิธีฝังศพ พี่สะใภ้ก็ล้มป่วย มู่ฝูหลันรู้ว่าตนเองจะเป็นอะไรไป
อีกคนไม่ได้

ทุกคนในครอบครัวทั้งซีเออร์ พี่สะใภ้ และอาหูล้วนต้องการ
การปกป้องจากนาง ชาวแคว้นฉางชานับพันนับหมื่นที่แตกตื่นเสียชีวิต
เพราะเพิ่งสูญเสียประมุขของตนไปก็อยากให้นางก้าวออกมาเพื่อให้
พวกเขารู้ว่าสกุลมู่ที่คุ้มครองพวกเขามาสองร้อยกว่าปีมิได้ทอดทิ้งพวกเขา

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของพิธีฝังศพ จ้าวซีไท่เป็นตัวแทนของฉีอ๋อง
เดินทางจากเมืองหลวงตะวันออกมาร่วมแสดงความเสียใจและไว้อาลัย
ที่แคว้นฉางชา

เขาย่างเท้าเข้าไปในตำหนักหลวง จดรูปกราบไหว้หน้าป้ายวิญญาณ
อย่างเคารพยกย่องแล้วก็มีคนพาเขาไปที่หอเซวียนฉง

มู่ฝูหลันยืนอยู่ข้างหน้าต่าง นางอยู่ในชุดสีขาวปลอดตัดกับเส้นผม
ดำขลับดูจนน้ำหมึก เรือนกายผ่ายผอมประหนึ่งเกล็ดหิมะบางเบาเดือนสาม
ที่เกาะบนเกสรดอกสาหลี่ เพียงยื่นหน้าเป่าลมหายใจอุ่นจัดใกล้ๆ คราเดียว
ก็ละลายกลายเป็นน้ำได้

จ้าวซีไท่มองนางนิ่งๆ ครู่หนึ่งก่อนสาวเท้าเนิบนาบเข้าไปกล่าวเสียงเบา
"เรื่องพี่ชายของท่าน ข้ารู้สึกไม่สบายใจเหลือเกิน ข้ารู้ว่าข้าพูดเช่นนี้ท่าน

คงไม่เชื่อ แต่ยามนี้มีบางเรื่องที่น่าไม่อาจตัดสินใจได้จริงๆ หลังตีเมืองหลวงแตก ข้าก็อยากยกทัพไปช่วยพี่ชายท่านโจมตีหลวงกวน แต่เสด็จพ่อข้า..."

"ยินดีด้วย" นางอมยิ้มตัดบทเขา "บัดนี้ท่านเป็นถึงรัชทายาทแล้วยังไม่ลืมาส่งดวงวิญญาณพี่ชายข้าไปสู่สุวรรค์"

"ท่านหญิง"

จ้าวซีไท่เดินสองสามก้าวไปหยุดอยู่เบื้องหน้าหญิงสาว กุมมือเล็กที่เย็นเฉียบข้างหนึ่งของนางไว้แน่น

"ท่านจะตำหนิข้าเช่นใดก็ไม่เป็นไร จริงอยู่ว่าข้ามาหนนี้ตามคำสั่งของเสด็จพ่อ แต่ก็เป็นการต้องการของตัวข้าเองด้วย คราวก่อนข้ามาขอแต่งงาน ท่านก็ปฏิเสธโดยไม่ยอมพบหน้าข้าสักหน ไม่ว่าท่านคิดอ่านอย่างไรหรือคนนอกจะมองไปในทางใด ข้าก็ตั้งใจจะตบแต่งท่านเป็นภรรยาจริงๆ"

ขณะนี้ฝ่ายข้าได้เมืองหลวงตะวันออกไว้โฉมมือแล้ว ยังมีขุมอำนาจของที่นี่หนุนหลัง จึงพร้อมทั้งเงินทองและเสบียงอาหาร กำลังทหารยังเพิ่มขึ้นทุกวันจนแข็งแกร่งพอจะต่อกรกับเขี้ยวฉางเกิงได้แล้ว หากแคว้นฉางซาของท่านยินยอมสวามิภักดิ์ต่อเสด็จพ่อ ต่อแต่นี้พวกเรา ก็จะอยู่ฝ่ายเดียวกัน เมื่อท่านข้าเป็นพันธมิตรกัน ถ้าพวกท่านที่นี่ถูกเขี้ยวฉางเกิงโจมตีเสด็จพ่อข้าจะไม่มีทางนั่งนิ่งดูตาย..."

มู่ฝูหลันดึงมือตนเองคืนแล้วแค้นเสียดาย

"องค์รัชทายาท ท่านเห็นว่าเสด็จพ่อของท่านไว้ใจได้จริงๆ หรือ"

จ้าวซีไท่พูดเน้นเสียงหนักที่ละคำ "ท่านหญิง ท่านกับข้าเป็นเพื่อนเล่นกันแต่วัยเยาว์ ในใจของข้าจ้าวซีไท่มีแค่ท่านผู้เดียว ข้าเต็มใจสวามิภักดิ์ด้วย"

ชีวิตตนต่อฟ้าว่ากายภาคหน้าเมื่อข้าก้าวขึ้นเป็นใหญ่ในเมืองหลวง
ตะวันออก ข้าจะปกป้องท่านจนถึงที่สุดอย่างแน่นอน"

ผู้ผู้หลันมองเขาพลางคล้ายยิ้ม "แต่ไม่รู้ว่าเมื่อไรท่านถึงจะก้าวขึ้น
เป็นใหญ่ในเมืองหลวงตะวันออกนะสิ"

จ้าวซีไท่ชอบกรรมแน่นอน เขาขยับเข้าไปใกล้มากขึ้นแล้วพูดเสียง
กระซิบ "เดิมทีเป็นเรื่องในครอบครัวไม่ควรบอกต่อคนภายนอก ท่านก็รู้อะไร
ร่างกายข้าอ่อนแอตั้งแต่เด็ก ไม่นึกว่าเสด็จพ่อจะเตรียมใจมานานแล้วว่า
ข้าต้องตาย หลายปีก่อนเขาเริ่มชุบเลี้ยงนักพรตผู้วิเศษมากมาย ยังฝึกใฝ่
ในกามสูตรหมายมั่นอยากได้บุตรชาย เสด็จแม่ข้าเพิ่งรู้อะไรเรื่องนี้เมื่อตอน
ต้นปีว่าเสด็จพ่อให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งจริงๆ อีกทั้งมิใช่เด็กเล็กๆ แล้ว
แต่คงเพราะภุมิลักษณะของวังอ่องกับดวงชะตาเขาขัดกันเลยกลัวจะอายุสั้น
ถึงได้เลี้ยงดูไว้ข้างนอกตลอดมิได้พากลับมาเท่านั้นเอง หากครั้งนี้มิใช่
กิ้งเกรงคนในสกุลเดิมของเสด็จแม่ เกรงว่าตำแหน่งรัชทายาทนั้นคงไม่ตก
มาถึงข้า"

เขายิ้มเยาะ "เสด็จพ่อคิดแต่จะมีทายาทสืบสกุลอีกคน หน้าข้า
ยังทู่เมทกายใจอบรมบ่มเพาะเขา แต่กับข้าเคยให้ความรักฉันพ่อลูกแม่
สักเศษเสี้ยวหรือไม่เล่า ในเมื่อเป็นอย่างนี้ข้าก็ไม่มีวันนั่งรอความตาย
ดูจะดีด้วยกัน ท่านหญิง เชี่ยฉางเกิงเลี้ยงน้ำใจต่อท่าน ส่วนข้าไม่เหมือนกับเขา
ข้าต้องฟื้นฟูร่างกายให้แข็งแรงได้แน่ รอหลังจากข้ากุมอำนาจแล้วจะถือท่าน
เป็นสำคัญในทุกๆ เรื่อง ท่านเชื่อใจข้าได้"

ผู้ผู้หลันมองใบหน้าที่ฉายอารมณ์ฮึกเหิมของจ้าวซีไท่แล้วกล่าว
เสียงเบา "ข้าได้ยินว่าเวลานี้มารดาของเชี่ยฉางเกิงอยู่ในมือพวกท่านหรือ"

จำวซีไท่ผงกศีรษะ "ไม่ผิด ตอนแรกกลัวไท่เฮาจะลงมือเช่นกัน จนใจที่นางเบาปัญญา ข้าใช้อุบายเล็กน้อยก็ทำได้สำเร็จ เมื่อมีมารดาเขาอยู่ เขาย่อมต้องยับยั้งซึ่งใจให้ตึก่อนเป็นแน่ วันหน้าเมื่อถึงคราวคับขันนางต้องเป็นประโยชน์ต่อพวกข้าอย่างมาก"

มู่ฝูหลันนิ่งเสียบไปชั่วอึดใจ

"น่าเสียดายนัก ถ้อยคำที่ท่านพูดตอนนี้ยังคงไร่น้ำหนัก" นางกล่าว "ท่านมาในคราวนี้ ถ้าหากไม่ได้กลับไปแล้วข้าใช้ท่านแลกเปลี่ยนกับมารดาของเซี่ยฉางเกิง ท่านเห็นว่าเสด็จพ่อของท่านจะตอบตกลงหรือไม่"

จำวซีไท่นิ่งซึ่งไป เขาละล้าละลังเล็กน้อย "ท่านหมายถึงอะไร"

มู่ฝูหลันเพ่งมองเขา

"แผ่นดินนี้ระส่ำระสายแล้ว คนที่อยากเป็นฮ่องเต้ต่างอาศัยความสามารถของตน ถึงเล่นเล่ห์เพทุบายก็ไม่มีอันใดน่าตำหนิติเตียน แต่มีอยู่ข้อหนึ่งที่ข้าดูแคลนเป็นที่สุด ท่านรู้หรือไม่ว่าคืออะไร"

นางหยุดเว้นจังหวะ

"การกระทำที่ชั่วซึ่งที่สุดในชีวิตก็คือจับตัวบิดามารดาและภรรยาของฝ่ายตรงข้ามเพื่อใช้ข่มขู่ ในเมื่อท่านมาแล้ว เช่นนั้นก็พักรักษาตัวอยู่ที่นี้ตามสบายสักพัก ข้ามีเวลาว่างยังสามารถช่วยฟื้นฟูสุขภาพให้ท่านได้ด้วย รอเมื่อเสด็จพ่อของท่านคิดได้แล้วยอมส่งนายหญิงเซี่ยมา ท่านค่อยกลับไปก็ยังไม่สาย"

นางสะบัดแขนเสื้อปิดแจกันหยกใบหนึ่งไถ่ล้าๆ มือหล่นลงพื้น

เสียงแจกันหยกแตกเป็นเสียงๆ ดังขึ้น ประตูกุคนเปิดออกอย่างรวดเร็ว องค์กรักหลายสิบคนวิ่งกรูเข้ามา

กระบี่ของหยวนฮั่นตั้งจ่ออยู่ที่ลำคอของจ้าวซีไท่ เขากล่าวเสียงเย็น "ในเมืองอัครัษทายาทประทับอยู่ในเมืองหลวงตะวันออก คิดว่าที่นั่นคงต้องมีคนของพระองค์เองเช่นกัน หากเสด็จพ่อของพระองค์หักพระทัยเอาคนมาแลกกับพระองค์ไม่ได้ กระหม่อมขอทูลเตือนให้ทรงบอกคนของพระองค์ให้คิดหาหนทางใดก็ได้ส่งตัวฮุ่ยฉินผู้เฒ่ามาที่นี่"

70

ใบหน้าที่ปราศจากสีเลือดของจ้าวซีไท่แลดูขาวซีดสุดจะเปรียบ
"เข้ามาด้วยความจริงใจ แต่ท่านทำกับข้าเยี่ยงนี้หรือ" เขาพูดพึมพำ
"ถ้าข้าไม่ปฏิบัติตาม ท่านจะสังหารข้า?"

มู่ฝูหลันจ้องหน้าเขา

"องค์รัชทายาท ตอนแรกข้าไม่มีความคิดจะเล็งเป้าหมายมาที่ท่านเลย
ทว่านายหญิงเซียผู้นี้ข้าต้องเอาตัวมาให้ได้ ทางที่ดีท่านคิดวิธีส่งนางมาที่นี่
จะดีกว่า หากท่านอับจนหนทาง ข้าคงได้แต่มอบท่านให้เซียฉางเกิง"

จ้าวซีไท่มองนางนิ่งๆ โดยไม่ขยับกาย

"พี่หยวน ท่านพาทองคิรัชทายาทไปพักผ่อนเถอะ" นางหันไปทาง
หยวนอันตั้ง "รอเขาคิดวิธีได้แล้วค่อยบอกข้าอีกที"

เมื่อเพื่อนเล่นสมัยวัยเยาว์ของนางคนนี้นั่งบอกรมณลงได้ เขาต้อง
กระจ่างแจ้งในเวลาอันสั้นว่าบิดาของเขาต้องเดือดดาลอย่างหนักกับเรื่อง

ที่แคว้นฉางซาก็ตัวบุตรชายไว้ กระนั้นอีกฝ่ายไม่มีทางส่งกองทัพตั้งต้นเดินทางไกลบุกมาโจมตีเพื่อชิงตัวบุตรชายคืนแน่

มาตรวจว่าในการสู้รบครั้งที่แล้วบิดาของเขาไม่อาจยึดครองเมืองหลวงได้เป็นเวลานาน แต่ก็อาศัยชัยชนะในศึกนี้ขยายอาณาเขตอย่างรวดเร็ว จนครอบครองผืนดินเกือบครึ่งหนึ่งของเหอตง ยามนี้ฉีอ๋องซึ่งยกตนเป็นฮ่องเต้ได้ไม่นานน่าจะยุ่งวุ่นวายกับการทำให้เมืองหลวงตะวันออกเป็นปึกแผ่น เพื่อรับมือเชื้อฉางเกิงที่ยกทัพมาโจมตีได้ทุกเมื่อ จะมีแก้ไขไปเล่นงานแคว้นฉางซาได้อีกอย่างไรเล่า

ส่วนจ้าวซีไท่ที่นั่นต้องการสร้างความมั่นคงให้กับฐานะตนก็ต้องรีบกลับไปโดยไวที่สุด เว้นแต่ว่าเขาจะละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างในตอนนั้น

ชายหนุ่มลากเท้าเดินออกไปอย่างแข็งทื่อพร้อมกับเหลียวหลังมองนางอย่างไม่ยอมถอดใจจนแทบจะเป็นความดันทุรัง ทำทางเคี้ยวคว้างเลื่อนลอยอย่างนั้นของเขาทำให้ในใจมีผู้หลันบังเกิดความเวทนาอยู่ลึกๆ

แต่ความรู้สึกเวทนานี้เลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อเดินมาถึงก้าวนี้แล้ว ไม่ว่าจะจ้าวซีไท่ซึ่งเกิดมาเป็นบุตรชายของฉีอ๋องหรือว่าธิดาของของแคว้นฉางซา ทุกคนล้วนเป็นตัวหมากบนกระดาน ใครเล่าจะทำได้ตามใจปรารถนา

นางรู้ว่าจ้าวซีไท่ต้องไม่ปล่อยให้นางรอคอยนานเกินไป

ยามดึกสงัดวันหนึ่ง รถม้าคันเล็กปิดคลุมด้วยผ้าสีเขียวคันหนึ่งผ่านเข้าประตูทิศเหนือของเมืองเยวี่ กงล้อบดพื้นถนนหินกรวดราบเรียบแล่นตะบิ้งไปทางตำหนักหลวง

รุ่งสว่างวันต่อมา ประตูบานหนึ่งเปิดออก

มู่ฝูหลันเดินเข้ามา

จำวซีไท่ที่นั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่บนตั่งในห้องคล้ายเข้าฌานอยู่

มู่ฝูหลันจับซีฟงจระเข้ตัวครู่ ดึงมือกลับแล้วหยิบใบสั่งยาแผ่นหนึ่ง

ออกมา

"หลังกลับไปแล้ว ตั้งใจฟื้นฟูร่างกายตามใบสั่งยาขนานนี้ก็จะหาย เป็นปกติ คนของท่านรออยู่ที่นอกประตูเมืองทิศเหนือ ข้าคงไม่ไปส่งแล้ว"

นางวางใบสั่งยาบนมือเขา

ตอนนางเดินไปถึงหน้าประตู ได้ยินเสียงพูดดังขึ้นข้างหลัง

"ท่านหญิง หากครั้งนี้คำพูดของข้าเชื่อถือได้ ท่านยังจะปฏิบัติต่อข้า อย่างไม่ไว้หน้าเยี่ยงนี้หรือไม่"

มู่ฝูหลันชะงักเท่า หันหน้าไปช้าๆ

จำวซีไท่ก้าวลงจากตั่งเดินไปหานาง

"ข้ามิได้โทษท่านแม้แต่น้อย พี่ชายของท่านจากไปแล้ว ข้ารู้ว่ามัน ไม่ง่ายตายสำหรับท่าน"

เขาหยุดยืนตรงหน้าหญิงสาว จ้องมองนางด้วยแววตาอ่อนโยน เหลือล้น

"ความสงสัยเคลือบแคลงของท่านไม่ผิดเลย ข้าไม่สามารถไว้ใจ เสด็จพ่อได้จริงๆ แล้วท่านจะฝากความปลอดภัยของชาวแคว้นไว้กับ คำสัญญาของเขาได้เช่นไร ท่านเป็นคนทำให้ข้ารู้แจ่มแจ้งมากขึ้นว่า ต่อจากนี้ข้าสมควรทำอะไร"

เขาเก็บใบสั่งยาของนางในอกเสื้ออย่างทะนุถนอม

"เข้าไปก่อน รอวันที่คำพูดของข้าเจ้าชี้ให้เห็นชัดได้ ข้าค่อยมาหาท่านอีกที"

เขาพิศดูนางอย่างละเอียดราวกับจะประทับใบหน้าลงในห้วงความคิด จากนั้นหมุนกายอย่างเท้าออกนอกประตูใหญ่เดินเร็วรี่จากไป

สาวใช้นางหนึ่งเข้ามารายงานว่าหลังนายหญิงเขียนมาถึงเมื่อคืนดูท่าทางไม่ใคร่ดีนัก ร่างกายอ่อนแอมาก น่าจะล้มป่วยแล้ว แต่ยังคงท่าทอเสียงดังไม่หยุดอย่างอารมณ์ไม่ดี

มู่ฝูหลันไปถึงเรือนพำนักชั่วคราวของนายหญิงเขียน นางเดินตัดลานโล่งมาถึงหน้าประตู ยังไม่ทันเข้าไปก็ได้ยินเสียงจามตลกพิ้นดังจากในห้อง ตามมาด้วยเสียงคร่ำครวญรำพันลอยออกมา

"พวกเจ้าเป็นใครกันแน่ถึงพาข้ามาที่นี่อีก คิดจะทำอะไร... ขึ้นพวกเจ้าไม่ปล่อยข้ากลับไป รอบุตรชายข้าบุกมาถึง พวกเจ้าได้เห็นดีกัน..."

มู่ฝูหลันหยุดยืนนอกธรณีประตูมองเข้าไป

นายหญิงเขียนนอนหงายกับเตียง ผมเฝ้าของนางยุ่งเหยิง หน้าตาซีดเซียวท่าทางอดโรยสุดจะเปรียบ

สาวใช้คนหนึ่งนั่งยองๆ บนพื้นเก็บกวาดขามที่ถูกขว้างแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เงยหน้าขึ้นเห็นมู่ฝูหลันก็เปล่งเสียงเรียกขาน "ท่านหญิง"

นายหญิงเขียนได้ยินแล้วราวกับโดนเข็มแทงควาหนึ่ง นางลืมตาขึ้น

นางตะแคงหน้ามองมู่ฝูหลันที่นอกประตูชั่วอึดใจแล้วขยับตาในที่แรกคล้ายไม่อยากจะเชื่อสายตาตนเองอยู่สักหน่อย สุดท้ายดูเหมือนนางถึงสติคืนมาได้แล้วอุทานเสียงดังว่า "มู่ซือ!" ก่อนจะย่นตัวลุกขึ้น

อาจเพราะนายหญิงเขียนอ่อนระโหยโรยแรงเกินไป เพิ่งนั่งได้ไม่ทันไร

ก็ตาเหลือกล้มหายหลังดังตึง หมดสติไปทันที

พวกสาวใช้ด้านหลังมู่ผู้หญิงหันพากันกุกูกูจ่อเข้าไปช่วยกันคนละไม้คนละมือ บ้างกดจุดเหรินจง* บ้างป้อนน้ำโสม ผ่านไปครู่หนึ่งนายหญิงเสียใจจึงหายใจได้เป็นปกติทีละน้อย นางลืมตาขึ้น ปากก็พุดจึ่งมั่ง "ไหนเป็นเจ้าได้ทีนี่คือทีใด เกิงเออร์ช่วยข้าแล้วพามาอยู่กับเจ้าทีนี่ใช่หรือไม๊ เขาอยู่ที่ใดกัน ไฉนยังไม่มาหาข้า"

"ฮูหยินผู้เฒ่า ทีนี่คือแคว้นฉางซาของพวกข้า ได้ทำเสียไม้อยู่ เป็นท่านหญิงของพวกข้าช่วยท่านมาจากมือฉีอ่องเจ้าค่ะ" สาวใช้นามจิววีเอ่ยตอบ "อีกอย่าง ตอนนี้อยู่ท่านหญิงของพวกข้ากับได้ทำเสียไม๊เกี่ยวข้องกันแล้วเจ้าค่ะ"

สาวใช้ผู้นี้ยังจดจำความเจ็บช้ำน้ำใจของท่านหญิงตอนอยู่กับหญิงวัยกลางคนผู้นี้เมื่อแรกออกเรือนไปที่อำเภอเสียได้จนบัดนี้ นางอดกล่าวต่อทำยอีกคำมิได้ด้วยใจไม่พอใจ

นายหญิงเสียหนึ่งงันไป สายตาเลื่อนลอย แต่จู่ๆ นางก็เรียกหญิงสาวด้วยลุ่มเสียงสั้นเครือเหมือนถูกเข็มแทงซ้ำอีกครั้ง

"มู่ชือ!" น้ำตาไหลรินลงมาจากนัยน์ตาแดงเรื่อของนาง "ที่เด็กสาวคนนี้อยู่ดล่วนเป็นความจริงหรือ ไม่ได้นะ เกิงเออร์หย่าร้างกับเจ้าไม่ได้ ต้องโทษข้าคนเดียวที่เมื่อก่อนตาบอด ไยข้าถึงไม่ชอบหน้าเจ้า ข้าผิดต่อเจ้า..."

หญิงวัยกลางคนร่ำไห้ น้ำน้ำตาไหล เริ่มพร่ำพรรณนาถึงเหตุการณ์ที่ตนเองถูกคนจับตัวไปในวันนั้น

* จุดเหรินจง คือบริเวณรอยนูนระหว่างริมฝีปากบนและรูจมูก

"...คนของบุตรชายข้าจะมารับข้าไปแล้ว แต่ข้าคิดว่าแต่ก่อนซึ่งหลังเพิ่งเคยช่วยข้าไว้ ก่อนออกเดินทางควรไปดูนางสักหน่อย นางบอกว่าไม่อยากออกเรือนเพราะจะไม่ได้ปรนนิบัติข้า ขอยอมปลงผมบวชดีกว่า ข้าใจอ่อนชั่ววูบก็เลยพานางตามไปด้วย นี่ไม่ถึงว่านางจะหลอกข้า..."

นางคว่ำมือมู่ฝูหลันมากุมหมับ

"บัดนี้ข้าถึงรู้ว่าเจ้าต่างหากที่ดีที่สุด สะใภ้ที่แสนดีของข้า เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงนะ เจ้าช่วยข้าไว้ รอเมื่อข้าพบกับบุตรชายข้าแล้ว ข้าจะบอกให้เขาเก็บหนังสือหย่าคืน เจ้ายังเป็นลูกสะใภ้ของสกุลเซีย พวกเจ้าอยู่ด้วยกันอย่างรักใคร่ปรองดอง ค่อยมีหลานให้ข้า..."

นายหญิงเซียอ้าปากพูดไปเรื่อย ๆ พลันนึกคิดบางอย่างขึ้นได้ นางปาดน้ำตาออกแล้วมองไปทางมู่ฝูหลัน

"หลานชายที่น่ารักของข้าเล่า เขาสบายดีหรือไม่ เจ้าพาเขามาให้ข้าดูเต็มตาเร็วเข้า ปีที่แล้วข้าเห็นเขาที่โรงเลี้ยงม้าปราดเดียวก็รู้ว่าต้องเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของสกุลเซียแน่นอน หน้าตาเขาเหมือนกับพ่อเขาส้มย เป็นเด็กทุกประการ ทั้งหล่อเหลาน่ารัก ทั้งฉลาดรู้ความ เขาน่าจะตัวสูงขึ้นไปไม่น้อยแล้วกระมัง หลานที่น่าสงสารของข้า โตถึงเพียงนี้แล้วยังไม่ได้กลับเข้าตระกูล..."

พวกสาวใช้กับหญิงรับใช้มองหน้ากันไปมา นึกว่านายหญิงเซียป่วยจนเลอะเลือนเพราะได้รับความตกใจมากเกินไป ถึงพูดเหลวไหลกับท่านหญิง

"ยังมีวัยนี้ทำอะไรอยู่ รีบไปสิ!"

ก่อนหน้านายหญิงเซียยังนอนป่วยหมดเรี่ยวหมดแรงอยู่ ตอนนี้

ราวกับมีกำลังวังชาขึ้นมากะทันหัน นางลุกพรัดขึ้นนั่งบนเตียง เหลียวซ้าย
แลขวาพลาทงพูดเร่งไม่หยุดปาก

ผู้พลัดหลังฟังจากที่นายหญิงเซี่ยพูดเองเออเองแล้วดูคล้ายจะ
หมายถึงซีเออร์ นางลอบจงนใจอยู่บ้าง ครั้นเห็นอีกฝ่ายมีสีหน้าตื่นเต้น
นางจึงสั่งให้คนรอบข้างออกไปให้หมดก่อนกล่าวขึ้น "ฮูหยินผู้เฒ่า รอเมื่อ
ร่างกายท่านแข็งแรงขึ้น ข้าจะให้คนพาท่านส่งกลับไปอยู่ข้างกายบุตรชาย
สิ่งที่ข้าจะทำก็มีเพียงแค่นี้เท่านั้น ข้ามิใช่สะใภ้สกุลเซี่ยแล้ว อีกทั้งวันหน้า
ก็ปราศจากความคิดนี้ ท่านอย่าได้เข้าใจผิด"

นายหญิงเซี่ยออกไป นางมองผู้พลัดอย่างงุนงง

"เจ้าไม่กลับไปแล้ว?" นางพูดพิมพ์ "หรือว่าเจ้ายังกังวลใจอยู่ วันหลัง
ข้าจะไม่สร้างควมลำบากใจให้เจ้าอีกแล้ว ข้ายังจะบอกให้บุตรชายข้า
ดีต่อเจ้า..."

"ฮูหยินผู้เฒ่า ท่านพักผ่อนอย่างสบายใจเถิด ถ้ารู้สึกไม่สบายตรง
ที่ใด หรือต้องการสิ่งใดก็บอกกล่าวกับสาวใช้ได้"

ผู้พลัดไม่ยอมพูดมากไปกว่านี้ นางหมุนกายจะออกเดินไป แต่
ถูกนายหญิงเซี่ยจับแขนเสียไว้

"แล้วหลานชายของข้าเล่า เด็กชื่อซีเออร์ที่เจ้าเลี้ยงดูไว้ข้างกาย
คนนั้นนะ เจ้าต้องให้ข้าพาเขากลับไปด้วยกัน"

ผู้พลัดอดทนข่มกลั้นไว้ "ฮูหยินผู้เฒ่า ซีเออร์เป็นบุตรที่ข้า
รับมาเลี้ยงไว้ เขาไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับสกุลเซี่ย ท่านอย่าคิดมาก
เกินไป"

"ไม่จริง เจ้าอย่าโกหกข้า บุตรชายข้าบอกข้าเองกับปากว่าเด็กคนนั้น

เป็นบุตรชายที่เจ้ามีกับเขาเมื่อหลายปีก่อน เพียงแต่ไม่สะดวกจะพากลับไป
ถึงได้ให้เจ้าเลี้ยงดูมาโดยตลอด"

ผู้ผู้หลังตะลึงงัน พอตั้งสติได้ก็ดึงแขนเสื้อของตนเองออกจากมือ
อีกฝ่าย

"เขาพูดจาเหลวไหล ท่านอย่าถือเป็นความจริง"

แม้วันนี้สตรีสกุลมู่ตรงหน้าผู้นี้จะกล่าววาจาสุภาพมีมารยาท แต่
น้ำเสียงแฝงไว้ด้วยความเฉยชาไร้เยื่อใย ส่งผลให้นายหญิงเสียใจไม่กล้า
แสดงฤทธิ์ต่อ

ที่นี้เป็นแคว้นฉางซา นางตัวคนเดียวไร้ที่พึ่งพา ประกอบกับช่วง
ก่อนหน้านี้ได้รับความตกใจมาไม่น้อยจริงๆ นางยังกลัววางอำนาจใหญ่
เจกในกาลก่อนอีกที่ใดกัน

นายหญิงเสียใจว่าเสียงสะท้อนอย่างระทมทุกข์ "เด็กคนนั้นเป็น
หลานของสกุลข้าชัดๆ หน้าตาเขาเหมือนกับบุตรชายข้าตอนวัยเยาว์
ราวกับพิมพ์เดียวกัน เจ้าไม่กลับไปก็ช่างเถิด ข้าไม่ฝืนใจ แต่คนเป็นมารดา
เช่นเจ้ากลับใจไม่ใส่ระกำยอมให้เด็กคนนี้ขาดบิดาตั้งแต่เด็ก ถ้าเจ้าไม่คืน
หลานชายให้ข้า ข้าก็ไม่ไปแล้ว อย่างมากก็ตายที่นี่"

นางร้องไห้เสียงดังพอสมควร พวกคนรับใช้ข้างนอกคงได้ยินแล้ว
เช่นกัน

เผชิญกับหญิงวัยกลางคนอดีตมารดาสามีของตนที่คุยกันด้วย
เหตุผลไม่รู้เรื่องผู้นี้ ผู้ผู้หลังรู้สึกรับมือไม่ไหวจนเริ่มอ่อนนอกอ่อนใจ
ขณะเดียวกันยังมีไฟโตะสะกุ่นๆ อยู่ในใจลึกๆ อย่างไร้สาเหตุ

คนผู้นั้นไม่มีทางรู้เรื่องราวในภพก่อนชาตินี้มีแต่นางที่ล่วงรู้ นาง

ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเพราะเหตุใดเขาต้องยอมรับเรื่องพรรคนี้กับมารดา ตามอำเภอใจจนก่อให้เกิดความวุ่นวายนอกเหนือความคาดหมายเช่นนี้ นางแค่อายากแลกคนเท่านั้น พอนายหญิงเชี่ยวชาญวิชาตัวจนแข็งแรงแล้วก็ส่งตัวกลับไปโดยไวที่สุด

"สูหยินผู้เฒ่า ท่านอย่าร้องไห้เลยขอรับ" มีเสียงเด็กน้อยดังมาจากนอกประตู

ซีเออร์ก้าวข้ามธรณีประตูเดินเข้ามาหยุดยืนข้างๆ มู่ผู้หัด เขาแสดงคำนับต่อนายหญิงเสีย

นางหยุดร้องไห้หันไป พอลืมตาขึ้นเห็นซีเออร์ รอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นบนหน้าช้าๆ นางลูกลี้ลูกกลนยกกายขึ้นแล้วลงจากตั่ง สอดเท้าเข้ารองเท้า ลวกๆ วิ่งไปปลูบดวงหน้าเล็กๆ ของเขาพลางกล่าว "หลานชายที่น่ารักของย่า ตัวโตเพียงนี้แล้วหรือนี่ รับประทานยาสิ" นางยังมอมยั้งรัก รวบตัวเขามากอดไว้กับอกแน่นๆ ไม่ยอมปล่อยมือ

ซีเออร์ไม่ตื่นขจัดขึ้น เพียงปล่อยให้นางกอดตนเองไว้ เขากล่าวขึ้น "สูหยินผู้เฒ่าขอรับ ท่านแม่ข้าไม่ได้โกหกท่าน ข้าเกิดมาก็เติบโตอยู่ในวัด ภายหลังถึงได้พบกับท่านแม่ ส่วนนี้ได้ทำเสียก็มีโช่บิดาของข้าขอรับ"

นายหญิงเสียหนึ่งซึ่งไป นางมองมู่ผู้หัดแวบหนึ่งแล้วเอ่ยเสียงเบา "เจ้าอย่าไปฟัง นางหลอกเจ้า พ่อเจ้าบอกกับย่าแล้วว่าเจ้าคือบุตรชายของเขา"

ซีเออร์สั่นศีรษะ "สูหยินผู้เฒ่า ถ้าท่านไม่เชื่อก็รักษาอาการป่วยให้หายเร็วๆ หลังกลับไปแล้วพบกับได้เท่าเสีย ค่อยถามอีกครั้งก็รู้เองมิใช่หรือขอรับ"

นายหญิงเซี่ยแลมองเด็กน้อยในวงแขน นางซึ่งใจครู่ใหญ่ถึงเบนหน้าไปพูดกับมู่ฝูหั่น "ช่างเถิด ก็ให้หลานชายข้าอยู่กับเจ้าที่นี้ไปก่อน เจ้ารีบๆ ส่งข้ากลับไป รอข้าถามได้ความกระจ่างแล้ว เจ้าอย่าได้หมายแย่งหลานชายของข้าไป"

มู่ฝูหั่นจูงซีเอ๋อร์ออกมาแล้วเดินเงียบๆ ไปได้ระยะหนึ่ง

เขาแหงนคอมองนางพร้อมกล่าวว่า "ท่านแม่ ท่านตำหนิข้าอยู่ใช่ไหมหรือ"

เขาลังเลเล็กน้อย

"ข้าเห็นช่วงที่ผ่านมามีท่านตรากตรำเกินไปจนซูบผอมลงมาก ตอนกลางคืนก็นอนไม่หลับ ข้าเลยอยากช่วยท่านหรือ"

กระแสบไฉ่ฮุ่ยรินผ่านกลางใจมู่ฝูหั่นระลอกหนึ่ง นางพลันรู้สึกราวกับว่าทั้งสรรพางค์กายเปี่ยมไปด้วยพลังอีกครั้ง

"ทำได้ดีมาก เจ้าช่วยแม่ได้ครั้งใหญ่เลย"

นางเอ่ยด้วยรอยยิ้มน้อยๆ

71

เมืองฉางผิงตั้งอยู่ในจุดที่ลึกเข้าไปทางทิศใต้ของเขาไท่หาง ก่อนหน้านี้
ที่นี่เป็นเมืองหน้าด่านธรรมดาๆ ซึ่งมีพื้นที่สูงชันอันตรายที่เชื่อมต่อกับ
ภาคตะวันตกกับภาคตะวันออกเป็นเวลานานมากระยะหนึ่ง จึงไม่มีใคร
ได้รับความสนใจนัก แต่เมื่อฉืออ๋องแบ่งแยกแผ่นดินจากราชสำนักเดิม
ตั้งตนเป็นฮ่องเต้ที่เมืองหลวงตะวันออก ความได้เปรียบทางชัยภูมิของ
เมืองนี้ก็โดดเด่นขึ้นมาไม่เพียงกลายเป็นเส้นแบ่งเขตแดนระหว่างราชวงศ์
ตะวันออกกับตะวันตก ฉืออ๋องยังดำเนินงานก่อสร้างซ่อมแซมครั้งใหญ่
เพื่อเสริมกำแพงเมืองให้แข็งแรง เป็นแนวปราการแรกที่ป้องกันการ
การรุกรานคุกคามจากฝั่งทิศตะวันตก

หลังจากเสียฉางเกิงหวนคืนมาแล้ว สถานการณ์ก็กลับเข้าสู่รูปเข้ารอย
ดั้งเดิมไม่ทันไร เขาก็ยกทัพไปบุกราชวงศ์ตะวันออกเป็นอันดับแรก
ทว่าเสียฉางเกิงไม่ได้โจมตีทันที เขาเพียงตั้งฐานที่มั่นชั่วคราว

ในเมืองจันโจวที่ห่างจากเมืองฉางผิงไม่กี่ร้อยหลี่

เมฆดำทะมึนแห่งสงครามใหญ่ตั้งค้ำอยู่บนผืนฟ้าเหนือเมืองฉางผิง เมื่อเกิดการปะทะกันขึ้นก็จะต้องเป็นการรบที่ดุเดือดรุนแรงครั้งหนึ่ง อย่างแน่นอน ฉะนั้นยามนี้มีไซ้จิ้งหะเปิดศึกที่ดีที่สุดสำหรับทั้งสองฝ่าย กองทัพเหอซีเฟิงผ่านการต่อสู้ของเลือดยาวนานถึงครึ่งปีจนสูญเสียกำลังไปไม่น้อย เดิมทีเวลานี้จำเป็นต้องให้ทหารได้พักรบอย่างเหมาะสม มิใช่เดินทัพทางไกลกระโจนเข้าสู่สมรภูมิใหญ่ต่อไปโดยไม่หยุดพักหายใจ ปกติการส่งทหารออกรบแดนไกลในสภาพอ่อนล้าเป็นข้อต้องห้ามร้ายแรงของการทำสงคราม ยิ่งเมื่อเผชิญกับศัตรูที่หุ้มกำลังทั้งหมดตั้งรับ ต่อให้ตีเมืองฉางผิงได้ก็ต้องเสียหายบอบช้ำอย่างสาหัส เหนืออื่นใดคือเมืองฉางผิงเป็นเพียงด่านแรกเท่านั้น ดังนั้นนอกจากได้ระบายความโกรธแค้นแล้ว ศึกลี้หนาก็มีความหมายอันใดไม่

ในฐานะจอมทัพซึ่งมีประสบการณ์บัญชาการรบในศึกน้อยใหญ่นับร้อยผู้หนึ่ง เซี่ยฉางเกิงแจ่มแจ้งในจุดนี้ดียิ่งนัก

อีกด้านหนึ่งแม้ฝ่ายของฉื่ออ๋องจะใช้กลยุทธ์หรือซ้ายามเปลี่ยน กระนั้น การเตรียมด้านฉางผิงให้พร้อมรบและด้านทานการโจมตีของกองทหารมือฉมังของเหอซีในเวลาสั้นๆ เท่านั้นนั่นถือเป็นความหวังที่แสนไร้ไร่ดุจเดียวกัน

เมื่อพินิจจากสภาพการณ์ของทั้งสองฝ่าย มาตราว่าจะไม่มีคนใดมั่นใจว่ากำชัยได้แน่นอน แต่สำหรับฉื่ออ๋องที่ยังไม่ได้ปักหลักยืนอย่างมั่นคงแล้ว สิ่งที่เขาปรารถนามากที่สุดต้องมีไซ้การประจันหน้าสู้รบกันครั้งใหญ่เป็นอันขาด

ที่ว่ามารดาของเขี่ยฉางเงิงตกอยู่ในมือเขา นี่จะเป็นเบียดเบียนชั้นดีตามหลักแล้วเวลานี้เขาน่าจะมีการเคลื่อนไหวบางอย่างหากที่สร้างความกังขาให้เขี่ยฉางเงิงคือจวบจนบัดนี้เขายังไม่ได้รับข่าวใดๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องนี้เลย

เขารู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าเหตุผลที่ผิดปกติเช่นนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะฉื่ออ๋องกำลังวางแผนการร้ายที่ใหญ่ขึ้น ก็ต้องเกิดเหตุไม่คาดฝันอะไรที่เขายังไม่ล่วงรู้

ถึงแม้จะร้อนใจดุจไฟลนด้วยความเป็นห่วงความปลอดภัยของมารดาทุกเช้าค่ำ เขี่ยฉางเงิงยังคงรอข่าวอย่างมีน้ำอดน้ำทน

เขาไม่ทำศึกที่ปราศจากความมั่นใจ และไม่มีวันแสดงตัวเป็นวีรบุรุษด้วยความเลื่อมใสศรัทธาแตกต่างกับการเสียสละอย่างไร้ประโยชน์

เป้าหมายที่เขายกทัพมาที่นี้แต่แรกก็มีไซ่เพื่อเปิดศึกทันที

การเข้ามาร่วมทำศึกของแคว้นฉางซาโดยไม่คาดคิดก่อนหน้านี้นำทำให้แผนการเดิมของเขาผิดพลาดไปหมด

แสนยานุภาพของฉื่ออ๋องขยายขึ้นอย่างรวดเร็ว ขณะที่เขาสูญเสียพลรบไปไม่น้อยเพราะศึกนองเลือดที่เหอซี ฝ่ายหนึ่งได้เปรียบฝ่ายหนึ่งเสียเปรียบ ตอนนี้อยู่ที่จ้งหฺวงเจมตีปราบปรามที่ดีเลย

เขาไม่ใจร้อนปานนั้น

เป้าหมายที่แท้จริงของเขาคือบีบให้ฉื่ออ๋องเจรจาเงื่อนไขเรื่องตัวประกันกับตน หลังหยั่งเชิงดูจุดประสงค์ของอีกฝ่ายได้ชัดเจนแล้วค่อยวางแผนช่วยเหลือมารดาอีกที

หลังจากตั้งค่ายอยู่ทางทิศตะวันตกของด่านเป็นเวลาหลายวัน

ข้อสงสัยของเซี่ยฉางเกิงเกี่ยวกับท่าที่อันผิดปกติของฉีอ๋องก็ได้รับคำตอบอย่างรวดเร็ว

สายสืบที่แฝงกายเข้าไปในเมืองหลวงตะวันออกส่งสารกลับมา รายงานว่าจากข่าวที่เขาจ่ายเงินซื้อมาได้ความว่าตอนนายหญิงเซี่ย ถูกคุมขังไว้กลางดึกคืนหนึ่งจู่ๆ ก็ล้มป่วยกะทันหัน ตอนนั้นฉีอ๋องรีบระดม หมอผีมือดีทั้งเมืองมารักษา แต่ตอนหลังไม่เห็นหมอพวกนั้นออกมาสักคน ผ่านไปสองสามวันถึงสืบได้ความว่านายหญิงเซี่ยหมดลมในราตรีนั้นไปแล้ว

จ้าวซีไท่เป็นคนจับนายหญิงเซี่ยมาได้ การสร้างความชอบครั้งใหญ่นี้ทำให้เขาเป็นที่ยอมรับจากเหล่าบริวารของฉีอ๋องมากขึ้นกว่าเดิม ทว่ายามที่นายหญิงเซี่ยหมดลมเขาไปร่วมพิธีฝังศพที่แคว้นฉางซา ไม่ได้อยู่ที่เมืองหลวงตะวันออกพอดี ระหว่างทางยังเกิดโรคเก่ากำเริบเพราะเหน็ดเหนื่อยตรากตรำ ส่งผลให้การเดินทางล่าช้ากว่ากำหนด ไม่อาจช่วยเหลือฉีอ๋องได้

ครั้นตัวประกันที่เดิมจะใช้เป็นประโยชน์ได้คนหนึ่งกลับจับชีวิตไปในมือตนเช่นนี้ ฉีอ๋องทั้งตกใจทั้งหัวเสียผิดหวัง เขายังตระหนักดีว่าหากข่าวแพร่พรายออกไป ต้องดึงเซี่ยฉางเกิงให้นำไพร่พลทั้งหมดมาล้างแค้นเป็นแน่ จึงออกคำสั่งปิดข่าวและให้คนลอบนำศพไปกำจัดทิ้งเงียบๆ ในคืนนั้นเลย จากนั้นเรียกผู้ที่อยู่ใต้อาณัติมาประชุมหารือแผนการรับมือเร่งด่วน

ราตรีนี้แสงเดือนหุบหู่เหนือผืนฟ้าทางทิศตะวันตกของด่านฉางมิง

ปกคลุมด้วยเมฆดำหนาที่บีบ ยามทอดสายตาไกลออกไป ทิวปฐพีมีแต่
คบเพลิงนับไม่ถ้วนประหนึ่งประกายดาราระยิบระยับ ส่องแสงสว่างไสว
ไปทั้งอาณาบริเวณของค่ายทหาร

นักรบหลายหมื่นคนล้วนผูกผ้าขาวบนแขน มือถืออาวุธ ยืนตั้งแถว
เป็นระเบียบ บรรยากาศตึงเครียดสุดจะเปรียบ

เชียวฉางเกิงสวมชุดผ้าดิบไว้ทุกข์เต็มยศก้าวออกจากกระโจมใหญ่
หลิวอันกับเหล่าแม่ทัพนายกองคนอื่น ๆ รออยู่ข้างนอกนานแล้ว
เห็นเขาปรากฏตัวก็รุ่มลุ่มเข้าไปชันอาสาเสียงดัง "ทหารทั้งหลายเตรียมตัว
พร้อมแล้ว ฉินอ๋องโปรดออกคำสั่งได้เลย พวกข้าหน่วยขอสาบานด้วยชีวิต
ว่าจะติดตามท่านไปตีเมืองฉางผิงแล้วบุกไปถล่มเมืองหลวงตะวันตกออก
สะสง่าหนีแค้นให้สูญหินผู้แต่ชาวอริบ"

ฉิน จิ้น ฉี ฉู่ เป็นสี่บรรดาศักดิ์ของเจ้าแคว้นที่ทรงเกียรติมากที่สุด
และในบรรดาเจ้าแคว้นทั้งสี่ ฉินอ๋องนับว่าสูงศักดิ์ที่สุด

"ฉินอ๋องโปรดออกคำสั่งด้วย"

กลางทุ่งโล่งกว้างไพศาล เสียงตะโกนแสดงความจงรักภักดีของ
ทหารดังกระหึ่มดังเสียงฟ้าคำรามสะท้อนขึ้นจากพื้นพสุธาที่ก้องไปทั่ว
ผืนฟ้ารัตติกาล

นับแต่ล่วงรู้ข่าวการตายของมารดาจนกระทั่งขณะนี้ เชียวฉางเกิง
เอาแต่เก็บตัวอยู่ในกระโจมเพียงลำพังทั้งคืน

ใบหน้าของเขาถมึงทึง นัยน์ตาแดงก่ำปานสีโลหิต

เขายืนอยู่ในทุ่งโล่งทอดสายตามองไกลไปทางทิศตะวันตกของด่าน
ตรงปลายขอบฟ้าเป็นแนวเทือกเขาสูงๆ ต่ำๆ สลับซับซ้อนประหนึ่ง

ปรากฏการณ์ผุดขึ้นจากผืนดิน

ความแค้นที่มารดาถูกสังหารลึกล้ำดุจทะเล ครอบงำที่มีชีวิตอยู่ เขาต้องชำระสะสางให้ได้ และไม่เพียงเท่านั้น เขายังจะเอาคืนเป็นสิบเท่า ด้วยการฆ่าล้างตระกูล

ทว่ากลับมิใช่ตอนนี้

เขากลับกลิ่นรสชาติหวานปนคาวซึ่งพุ่งขึ้นมาที่ลำคอกลับลงไป ดิ่งสายตาคืนมาแล้วเอ่ยเสียงเนิบๆ "ข้าจะไปที่เมืองหลวงตะวันออก สักหน ดูว่าจะเก็บศพของมารดาข้ากลับมาได้หรือไม่ ส่วนที่นี้ยุติการไว้ทุกข์ รัชชาหน้าที่ไว้ตามเดิมทุกอย่าง ไม่มีคำสั่งห้ามเคลื่อนกำลังทหาร โดยพลการแม้แต่คนเดียว"

พวกหลิวอันต่างสะกดกลั่นก้อนสะอื้น พร้อมใจกันคุกเข่าลงอย่าง เลื่อมใส "ฉินอ่องรักษาร่างกายด้วยขอรับ"

คบเพลิงในค่ายใหญ่ดับมอด ทั้งสี่ทิศค่อยๆ คืบสู่ความสงบเงียบ

ภายในกระโจมใหญ่ เชี่ยวฉางเกิงคัดเลือกผู้ติดตามกลุ่มหนึ่งซึ่งมี เหลียงถวนรวมอยู่ด้วย ขณะกำลังจะออกเดินทางไปตามเส้นทางอ้อม ลอบเข้าเมืองหลวงตะวันออกลับๆ พลันได้ยินเสียงฝีเท้าหอบตะบึงมาจาก นอกกระโจม

เชี่ยวฉางเกิงหันหน้าไปเห็นหลิวอันวิ่งถลันเข้ามาด้วยสีหน้าปีติยินดี เจียนคลั่ง ทางหนึ่งบอกสารในมือไปมา ทางหนึ่งพูดเสียงดัง "ฉินอ่อง ชาวดี ขอรับ สุหยินผู้เฒ่ายังไม่ตาย ท่านหญิงของแคว้นฉางซาเป็นคนช่วยไว้ จูลิวผู้ส่งสารมาบอกว่าเขากำลังคุ้มกันสุหยินผู้เฒ่าเดินทางกลับมาขอรับ"

เชี่ยวฉางเกิงนิ่งซึ้งไปเล็กน้อยก่อนดวงตาจะเปล่งประกายเจิดจ้าขึ้น

ในพริบตา เขาหมุนกายขวับไปช่วยสารในมือหลิวอันมา

คนอื่น ๆ ด้านข้างเห็นเขายืนนิ่งอยู่กับที่อ่านสารนานสองนาน ไม่มี
คนใดไม่รอคอยอย่างใจจดใจจ่อ

เนิ่นนานกว่าเขาจะเหลือบตาขึ้น

"ข้าจะออกไปข้างนอก ส่วนทางนี้ดำเนินการไปตามคำสั่งเดิมของข้า"

เชี่ยฉางเกิงควมม้าทั้งกลางวันกลางคืนมุ่งหน้าลงใต้ แค่วันนั้นก็
มาถึงจุดพักม้าไท่ผิงของเมืองอิงซึ่งอยู่ติดกับเขตฟูโจว

เขาได้พบมารดาของตนเองที่จุดพักม้าในที่สุด

สีหน้าของมารดาดูไม่เลว นอกจากจะไม่ซูบซีดอิดโรยอย่างที่เขานึกภาพไว้ กลับยังอิมเอิบผ่องใส ตอนเขารุดไปถึง เจ้าเมืองอิงก็อยู่ในจุดพักม้า กำลังเชื้อเชิญมารดาของเขาไปพักผ่อนที่คฤหาสน์อย่างเคารพนอบน้อม

เมื่อแม่ลูกพบหน้ากันแล้วไม่มีคนอื่นอยู่ใกล้ๆ นายหญิงเชี่ยก็พร่ำรำพันถึงความทุกข์ยากที่ตนได้ประสบมาตลอดครึ่งปีนี้ อีกทั้งก่นด่าซีหิงเฟิงว่าจิตใจชั่วร้าย พอพูดถึงตอนที่เส้ร่าโศกเสียใจ นางเซ็ดน้ำตาไม่หยุด

เชี่ยฉางเกิงคุกเข่ากับพื้นพลาจโขกศีรษะให้มารดา เป็นนานก็ไม่ยอมลุกขึ้น เขาพูดเสียงเครือ "ลูกไม่เอาไหน เป็นต้นเหตุทำให้ท่านแม่ได้รับความตกใจเสียขวัญถึงเพียงนี้ ท่านแม่โปรดวางใจได้ หลังจากนั้นจะไม่เกิดเรื่องไม่คาดฝันเช่นนี้ขึ้นอีก"

นายหญิงเชี่ยร้องทุกข์จับ เห็นบุตรชายที่เดินทางสมบุกสมบันมา

ทั้งดำทั้งผอม ก็รู้ว่าช่วงที่ผ่านมาเขาคงไม่ได้อยู่ดีมีสุขเช่นกันเป็นแน่ บันดาลิให้นางสงสารจับใจ สืบเท้าเข้าไปพุงเขาลุกขึ้น "แม่ไม่เป็นไร แม่ดวงแข็ง เจ้าไม่ต้องเป็นห่วง หลังจากออกมาแล้วก็กินดีอยู่ดี มีคนคอยดูแลต้อนรับตลอดทาง"

เขียนางเงิงประคองมารดาไปนั่งลง เขาสงบใจลงแล้วได้ถามว่านางไปเที่ยวไหนนางงาได้อย่างไร

นายหญิงเขียนายหน้า "แม่ไม่รู้เหมือนกันว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น จำได้แค่ว่าตอนแรกถูกขังอยู่ในเรือนหลังหนึ่ง นอกจากมีคนเฝ้าไว้ไม่ยอมให้ออกไปที่ใดตั้งแต่เข้าย่นค่าแล้วมิได้ตักกะกำลำบากอะไรมากนัก ต่อมาวันหนึ่งมีคนยกอาหารมาให้ซามหนึ่ง ตอนนั้นแม่กินแล้วรู้สึกง่วงนอนเลยหลับไป พอแม่ตื่นขึ้นก็ถูกพาตัวไปไว้ในรถม้าคันหนึ่ง เดินทางทั้งวันทั้งคืนไปที่ใดก็ไม่รู้ จนกระทั่งถูกปล่อยตัวออกมาอีกครั้ง แม่ก็มาถึงแคว้นฉางซาแล้วได้พบกับมู่ซื่อ แม่อุตสาห์ยอมเป็นฝ่ายเอ่ยปากบอกให้นางกลับมาใช้ชีวิตอยู่กับเจ้าอย่างมีความสุข ต่อไปนางยังเป็นลูกสะใภ้ของสกุลเขียนาง นางกลับหัวรั้นไม่รับฟังอะไรทั้งนั้น..."

นายหญิงเขียนายหน้าตาออกแล้วกุมมือบุตรชายหมับ

"แม่เพิ่งได้รู้ระหว่างทางที่กลับมาว่าชื่อองผู้นั้นก่อนภักตั้งตนเป็นฮ่องเต้เสียเอง แคว้นฉางซาของนางเป็นพรรคพวกเดียวกับชื่อองเช่นกัน ได้ยินว่าเจ้าหย่าร้างกับนางได้ไม่นาน ชื่อจื่ออะไรนั้นก็มาขอนางแต่งงานแล้ว ก่อนหน้านั้นตอนที่ชายนางตาย ชื่อจื่อคนนั้นก็มาอีก เขาเถิด นางใฝ่สูงไม่ยอมกลับมาที่ข้างปะไร แต่เด็กที่นางเลี้ยงไว้ข้างกายคนนั้นไม่เอาไม่ได้เงิงเออร์ แม่จำที่เจ้าเคยบอกกับแม่ได้อย่างแม่นยำ เขาเป็นบุตรชาย

ของเจ้าชัดๆ มูซื่อกลับพูดว่าไม่ใช่ ยังหลอกลวงเด็กคนนั้นให้บักใจเชื่อ
เช่นนี้ด้วย เจ้ารีบไปพาทลานชายแม่กลับมาให้ได้เสีย จะปล่อยให้เขา
ต้องเคราะห์ร้ายไปในภายหลังไม่ได้"

เชี่ยฉางเกิงนั่งเสียบไปนานถึงเอ๋ยเสีียงเบาๆ "ท่านแม่ เป็นความผิด
ของลูกเอง ตอนนั้นลูกไม่สมควรหลอกท่าน เด็กคนนั้นไม่ใช่เลือดเนื้อ
เชื้อไขของลูกจริงๆ แค่ว่าก่อนหน้า..."

"เจ้าอย่าโกหกแม่"

เขายังพูดไม่จบก็โดนมารดาตบตบท นางเริ่มเช็ดน้ำตาอีกครา

"ตอนนั้นเจ้าไม่เชื่อฟังแม่ ไม่ตบแต่งซีหลังเฟิงเป็นอนุภรรยา แม่ก็
ไม่ว่าอะไร แต่เรื่องของหลานชายคนนี้แม่ไม่ยอมแล้วแต่เจ้าอีก เด็กคนนั้น
แม่ยังมองยิ่งคล้ายเจ้าตอนเป็นเด็ก ถ้าไม่ใช่ลูกเจ้า เหตุใดต้องตีกับเขา
เพียงนั้น หรือว่าเจ้าสติฟั่นเฟอนไปแล้ว"

เชี่ยฉางเกิงชะงักไป

"แม่ได้ยืมว่าบัดนี้แคว้นฉางซาก็เหิมเกริมนำดู ถึงกับเคยบุก
เข้าเมืองหลวงกับพวกฉื่ออ่อง หรือว่าเจ้าหวาดกลัวฉื่ออ่อง แต่เจ้าได้รับ
แต่งตั้งเป็นท่านอ่องเหมือนกันมิใช่หรือ วันนั้นแม่มีตัวคนเดียว ไม่ซีกยอม
จัดไม้ซุงไม้ไผ่ แม่หมดปัญญาถึงได้กลับมาก่อน เจ้าต้องไปทวงหลานชาย
กลับมาให้แม่"

เชี่ยฉางเกิงเห็นมารดามีสีหน้าพลุ่งพล่านจึงเอื้อนเอ่ยวาจาไม่ออกไป
ชั่วขณะ

เขาซึ่งใจคู้หนึ่ง พุดปลอบมารดาสองสามคำแล้วเรียกคนเข้ามา
ดูแลให้นางนอนพักผ่อน จากนั้นออกจากห้องบอกพวกเจ้าเมืองอิงซิ่งคอย

อยู่ข้างนอกอย่างฟินอบพิเทาให้กลับไป

เซี่ยฉางเกิงมองดูจุลินี่ซึ่งคุกเข่าอยู่ตรงปลายเท้าอย่างปึ้งซา
สายสืบที่เขาวางไว้ในแคว้นฉางซาเมื่อสองปีก่อนแต่สุดท้ายกลับทำให้
เขาต้องเสียการใหญ่

72

มู่ฉู่หันเดินเข้าไปในคุกใต้ดิน สั่งให้คนถอดโซ่ตรวนของไส้ศึกที่ถูก
กักขังไว้ที่นี่เกือบครึ่งปีผู้นั้น

จูลิวหูลืมตาขึ้นช้าๆ

ดวงหน้าของหญิงสาวอ่อนเยาว์วังดงาม อารมณ์บนกายหรือหรรษาจิตร
ราวกับการปรากฏตัวของนางเปลี่ยนให้คุณใต้ดินที่มีดমনแห่งนี้สว่างไสว
ไปด้วย

เขามองอย่างงุนงง ไม่รู้เพราะเหตุใดนางถึงมาอยู่ที่นี้ตอนนี้และไม่รู้
ว่าเพราะเหตุใดตอนที่เขาแจ้งกริชขึ้นหมายจับชีวิตตนเองในวันนั้นถึงถูก
ขัดขวางไว้ จวบจนได้ยินนางกล่าวว่า

'ทำเรื่องหนึ่งให้ข้า พามารดาของเสี่ยฉางเกิงไปส่งคืนให้เขาที'

จูลิวหู่ตะลึงงันไป ชั่วครู่ต่อมาเขาก็กระจำงแจ้ง นัยน์ตาที่เฉยชา
ว่างเปล่าในที่แรกค่อยๆ เผยประกายแห่งชีวิตสว่างๆ

เขาตะกายตัวขึ้นจากพื้น โขกศีรษะให้สตรีตรงหน้าด้วยความรู้สึก
ซาบซึ้งใจ

ยามยึดกายขึ้น เขอยากถามไถ่ถึง 'นาง' สักคำว่าตอนนี้เป็นอย่างไร
บ้าง ครั้นอ้าปากได้อย่างยากลำบากแล้ว ถ้อยคำที่ร้ออยู่กลับถูกกลืน
กลับลงไปอีก

สตรีผู้นี้มอบโอกาสให้เขาสามารถกลับไปสู่หน้าผู้เป็นนายและ
รับโทษทัณฑ์ที่พึงรับตามความผิดของตนได้อย่างสมภาคภูมิที่สุด นี่เป็น
หนี่น้ำใจที่ล้นเหลือแล้ว เขาไม่มีสิทธิ์คิดถึงอย่างอื่น และไม่มีโอกาสนั้น
แล้ว

ชีวิตของเขาไม่ได้เป็นของตนเองแล้ว

เวลานี้จูลิวหู่คุกเข่าอยู่เบื้องหน้าผู้ที่ชี้เป็นชี้ตายเขาได้ กัมศีระลง
แนบติดพื้นอย่างละเอียดใจเหลือทน

"นอกจากบอกให้เจ้าส่งท่านแม่ข้ากลับมา นางไม่มีคำพูดอื่นอีกหรือ"
เมื่อลุ่มเสียงเย็นชาดังขึ้นด้านหน้า จูลิวหู่ก็ล้วงหีบไม้จันทน์ดำหุ้มลุ่มม
ด้วยทองคำใบเล็กๆ จากอกเสื้อออกมา ประคองด้วยสองมือชูขึ้นเหนือศีรษะ
อย่างว่องไว

"ท่านหญิงยังฝากข้าน้อยนำสิ่งนี้มามอบต่อท่านด้วยขอรับ"

เธียฉางเกิงถือหีบไว้ในมือเปิดออกซ่าๆ

ข้างในเป็นตราลัญจกรห้วงอันหนึ่งที่ดูเหมือนโดนของมีคมพันหัก
เป็นสองท่อน

เขาจ้องมองมันนิ่งนานโดยไม่กะพริบตา

จูลิวู๋ยังไม่มกล้ำเเยหน้าขึ้น เขารอคอยครู่หนึ่งถึงกล่าวต่อ "ข้าน้อย
ทำให้ท่านอ่องเสียการใหญ่ ถึงตายหมื่นครั้งก็ไม่สาสมกับความผิดขอรับ"
ว่าแล้วก็หีบภิรชมาจะเสียบเข้ากลางอกตน พลันได้ยินเสียงไต่ถามจาก
คนตรงหน้า

"ตอนจกมา เจ้ารู้สถานการณั้สู้รบที่หลีเหลียงของฟูโจวบุกจู่โจม
แคว้นฉางซาหรือไม่"

จูลิวู๋หู่ซงักมือ เเยหน้าขึ้น

เชี่ยฉางเกิงมองเขาด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก

เมื่อราชสำนักหนวกลับมาครองเมืองหลวง บ้านเมืองเริ่มสงบ
เรียบร้อย ตอนเชี่ยฉางเกิงยกพลไปที่ด่านฉางผิงด้วยตนเอง เหล่าขุนนาง
ก็ทั้งพูดทั้งเขียนประณามโจมตีแคว้นฉางซาที่เป็นหนึ่งในตัวการใหญ่
แม้ว่ามู่เซวียนซิงจะตายระหว่างทางที่ถอยทัพ แต่นั่นก็ไม่อาจสลายน
ความโกรธแค้นของขุนนางทั้งหลายได้ ทุกคนพากันถววยฎีกาเรียกร้อง
ให้ไปปราบปราม หลีเหลียงผู้ตรวจการเขตฟูโจวที่อยู่ติดกับแคว้นฉางซา
สบจังหวะนี้ก้าวออกมา ถววยฎีกาเสนอตัวและป่าวประกาศว่าเต็มใจนำ
ทัพไปโค่นแคว้นฉางซาเพื่อแบ่งเบาภาระของราชสำนัก

"ตอนข้าน้อยออกจากที่นั่น หลีเหลียงกับแม่ทัพหยวนฮันตั้งของ
แคว้นฉางซากำลังทำศึกที่เมืองอวินเม็ง สำหรับสถานการณั้สู้รบ ข้าน้อย
ไม่ทราบขอรับ"

"เจ้ากับเหลียงถวนติดตามข้ามานานมากที่สุด เจ้าสุ่มรอบคอบ
มีไหวพริบ ทำอะไรก็ไม่เคยเกิดข้อผิดพลาดมาก่อน ไยหนนี้ถึงบกพร่อง
ในหน้าที่ถึงขั้นนี้ได้"

จูลิวี่หู่จะอายุแก่ใจจนไม่กล้ามองผู้เป็นนาย เขาพูดเสียงเบา "ข้า่น้อย
มิกกล้าปิดบัง เมื่อสองปีก่อนตอนข้า่น้อยได้รับคำสั่งให้ปักหลักอยู่ใน
เมืองเยวี่แรกๆ ได้พบกับสตรีบ้านใกล้เรือนเคียงนางหนึ่ง..."

เขาหยุดเว้นจังหวะแล้วก้มหัวต่ำติดพื้นเป็นคำรบที่สอง

"ข้า่น้อยมัวเมานารี ยังหลงระเริงกับความสุขสบายจนละเลยหน้าที่
และล้มเลือนภารกิจ เป็นเหตุให้หุนหวกตบอด ทำให้ท่านต้องเสียการใหญ่
นี้ล้วนเป็นความผิดของข้า่น้อยเพียงผู้เดียว ไม่เกี่ยวข้องใดๆ กับคนอื่น
ขอรับ"

เขานิ่งเงียบไปนานถึงได้ยินเสียงพูดเย็นชานั่นดังขึ้นอีกครั้ง

"เห็นแก่ที่เจ้าติดตามข้ามานานหลายปี ทั้งเคยสร้างความสุขในอดีต
ข้าจะไว้ชีวิตเจ้า เจ้าก็ตัดนิ้วตนเองหนึ่งนิ้วเป็นสิ่งเตือนใจตามกฎหมาย"

จูลิวี่หู่แทบไม่อยากจะเชื่อของตน พอเขาตั้งสติได้ก็ตื่นตันจนน้ำตาริน

เขาฟันนิ้วโป้งมือซ้ายขาดในฉับเดียว จากนั้นไม่สนใจเลือดที่ไหล
ทะลักดูจุน้ำพุ กัดฟันทนเจ็บไขกระดูกที่ระแวงๆ ให้คนตรงหน้าที่หันหลัง
เดินถือหีบออกไปแล้ว

"ขอบคุณท่านอ่องที่ไม่เอาชีวิตขอรับ"

หลายวันต่อมาในเขตฟูโจวที่ห่างไปหลายร้อยลี้ ผู้ตรวจการนาม
หลี่เหลียงกำลังตกที่นั่งลำบากจนกินไม่ได้นอนไม่หลับ

ที่ตั้งของแคว้นฉางซาอยู่ก่อนไปทางมุมนิศใต้ สมัยที่เพิ่งได้รับแต่งตั้ง
เป็นแคว้นพระราชทานให้ท่านอ่องสกุลมู่ตอนต้นราชวงศ์นี้ ยกเว้นเมืองที่
ค่อนข้างใหญ่ติดกับเมืองเยวี่สองสามเมือง ที่อื่นๆ ล้วนมีผู้คนเบาบาง

และโอบล้อมด้วยผืนน้ำเว้งว้าง ทว่าภายใต้การปกครองดูแลของท่านองค์
สกุลมูรุษแล้วรุ่นเล่า มีการถมน้ำให้เป็นแผ่นดิน บริหารราชการด้วยหลัก
เมตตารธรรม จึงเริ่มมีผู้อยู่อาศัยคับคั่งขึ้นเรื่อยๆ ชาวปลาอาหารอุดมสมบูรณ์
คลังเสบียงเหลือเฟือ

ด้วยเหตุนี้เหล่าเสี้ยวจึงจับจ้องที่นี้ตาเป็นมันมานานแล้ว เขาดูแคลน
กำลังทหารของแคว้นฉางซาว่าอ่อนแอไร้ฝีมือ ก่อนหน้านั้นเคยสบช่อง
ซุกมุนบุกโจมตีหมายจะชิงอาณาเขต คาดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะส่งกองทหาร
ที่พร้อมพร้อมด้วยสรรพาวุธชั้นยอดออกมาจากที่ใดก็สุดรู้ ตอนนั้นเขา
ตกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ล่าถอยไป หากในใจกลับคืบคั้นอย่างยิ่งยวด คราวนี้
เห็นแคว้นฉางซาร่วมมือกับจื่ออังกอบกบฏไม่สำเร็จ อีกทั้งสูญเสียเจ้าแคว้นไป
บ้านเมืองระส่ำระสาย มีที่ท่าว่าผู้คนจะไม่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เป็นเหตุ
ให้เขายินดียกใหญ่ มั่นใจว่าโอกาสมาถึงอีกครั้งแล้วจึงถวายนฎีกาไปที่
ราชสำนัก ประการแรกเพื่อแสดงความจงรักภักดีต่อเสี่ยฉางเกิง ประการ
ที่สองเพื่อขอร้องเงินทองและเสบียงเพื่อตั้งทัพไปบุกใหม่

อันว่าสวรรคตอยู่สูง ฮ่องเต๋ออยู่ไกล ขอแค่เขารบชนะหักเอาเมืองเยวี่ยได้
ก็จะสามารถกว่นน้ำจับปลากรอบโกยผลประโยชน์นี้ได้มากมาย

กระนั้นเขาคิดไม่ถึงว่าแคว้นฉางซาที่ปราศจากเจ้าแคว้นกลับมี
ท่านหญิงก้าวออกมาเป็นผู้สำเร็จราชการ นอกจากแคว้นฉางซาจะไม่แตกแยก
เฉกเมื่อดรายนกระจัดกระจาย ทหารทุกนายในกองทัพกลับยิ่งรวมใจกัน
ต่อต้านศัตรูของแผ่นดินตน และสู้รบด้วยความห้าวหาญจนน่าตกใจ

ในเวลาสั้นๆ ไม่ถึงหนึ่งเดือนตั้งแต่เขายกทัพไปบุกเมืองอวิ้นเมิ่ง
ตรงชายแดนแคว้นฉางซาอีกครา ก็ตกเป็นฝ่ายปราชัยติดๆ กันถึงสามครั้ง

สูญเสียทั้งทหารและแม่ทัพจนอยู่ในสภาพจนตรอกอย่างยิ่ง

ทว่าเขายังไม่ยอมถอยทัพกลับไปเช่นนี้ ยังมาดหมายจะยกธงรบบุกไปโจมตีเมืองอวีนเมิ่งอีก แต่กลับเริ่มมีเสียงร้องทุกข์ของผู้ใต้บังคับบัญชาดังระงมไปทั่ว เมื่อวานเขาสั่งทหารทหารหนีทัพที่จับกลับมาไปหลายนาย ยังให้สัญญาว่ายึดเมืองแล้วจะให้ทหารปล้นสะดมตามใจชอบสามวัน ถึงระงับความวุ่นวายในกองทัพไว้ได้อย่างยากเย็น

เมืองอวีนเมิ่งเป็นเพียงเมืองเล็กๆ แต่กลับตีไม่แตกสักที ยิ่งเสียเวลามากขึ้นก็ยิ่งไม่เป็นผลดีต่อขวัญทหาร

เขาตั้งใจเคลื่อนกำลังกลับไปจู่โจมโดยเร็วที่สุด หากคราวนี้ยังแพ้เหมือนเดิม เกรงว่าคงหมดโอกาสแก้ตัวแล้ว เขาไม่กล้านิ่งนอนใจ ถึงฟ้ามีดแล้วยังวางแผนกับผู้ใต้บังคับบัญชาในกระโจม แต่แม่ทัพใหญ่สองคนเกิดขัดแย้งกันด้วยเรื่องว่าใครจะเป็นคนนำทหารได้ภาวนติเป็นแนวหน้าบุกเมืองก่อน ต่างฝ่ายต่างบายเบี่ยงจนถึงขั้นชักอาวุธเข้าหากัน

ห้เหลียงเดื่อดดาอย่างหนักกำลังจะตะคอกดำ พันได้ยินคนมารายงานว่าเซี่ยฉางเกิงผู้บัญชาการกองทัพเหอซีหรือฉินอ๋องคนใหม่มาที่นี่ด้วยตนเอง เขาตระหนักตกใจสุดจะกล่าว จับอาภรณ์ให้เข้าที่เรียบร้อยก่อนจะรีบเร่งไปต้อนรับ

นอกประตูทางเข้าค่ายมีคนกลุ่มหนึ่งหยุดรออยู่ คนที่นั่งอยู่บนหลังอาชาหน้าขบวนก็คือเซี่ยฉางเกิง

ห้เหลียงคุกเข่าคำนับแล้วพาพวกเขาเข้าไปในกระโจมใหญ่กล่าวด้วยรอยยิ้มประจบประแจง "ฉินอ๋องมาเยือนถึงที่นี่ ต้องเดินทางมาไกลแต่ข้าน้อยมิได้ออกไปต้อนรับ โปรดอภัยให้ด้วยขอรับ"

เขากำลังร้อนตัวอยู่ในใจไหนเลยจะกล้าเป็นฝ่ายใต้ตามจุดประสงค์ที่อีกฝ่ายเดินทางไกลมาถึงแดนใต้ คาดว่าน่าจะมาด้วยเรื่องทำศึกกับแคว้นฉางซาหนี่

บุญคุณความแค้นและอดีตระหว่างเขี้ยวเงิงกับแคว้นฉางซาหนี่เหลือยง่อมรู้เป็นธรรมดา จากทองแผ่นเดียวกันกลายเป็นศัตรูคู่แค้น สกุลมู่ร่วมก่อกบฏกับฉื่อออง ทำให้เมืองหลวงต้องตกเป็นฝ่ายเพลิงพลั่ว ช่วงหนึ่ง เห็นทีว่าเขาต้องโกรธแค้นชาวสกุลมู่ถึงที่สุดแล้ว

เขี้ยวเงิงมองแผนการรบกับแผนที่ที่ยังวางเกลื่อนกลาดบนโต๊ะปราดหนึ่ง "ได้ยินว่าการรบที่นี้ไม่ราบรื่นหรือ"

ใบหน้าเขาเรียบเฉย น้ำเสียงก็จับความรู้สึกไม่ออก

หลี่เหลียงรีบคุกเข่าลง "ข้าน้อยทำให้ราชสำนักและเงินอ่องต้องผิดหวังแล้ว กระนั้นหาใช่ข้าน้อยปล่อยปละละเลย แต่คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าท่านหญิงของสกุลมู่จะเป็นผู้สำเร็จราชการมาตรวจตราการทำศึกด้วยตนเองถึงที่นี้ ปลุกกระดมซื้อใจคน ทักพบฎึงได้ยากต่อการปราบปรามขอรับ"

เขายืดอกพูดอย่างอึกเขิม "เงินอ่องวางใจได้เป็นสถานการณ์เพียงชั่วคราวช่วยยามเท่านั้น ข้าน้อยกำลังเตรียมการอยู่ เดิมก็วางแผนว่าจะบุกจูโจมอีกครั้งในเร็ววันนี้อยู่แล้ว เหนืออื่นใดเงินอ่องยังมาถึงที่นี้ด้วยตนเอง หากเหล่าทหารได้รู้จะกระตุ้นขวัญกำลังใจได้เป็นอันมากแน่ และต้องจงรักภักดีจนกว่าชีวิตจะหาไม่"

เขาพูดจบแล้วโขกศีรษะให้กับคนที่นั่งบนเก้าอี้ด้วยท่าทางซึ่งซัง ภายในกระโจมตกอยู่ในความเงียบเป็นเวลานาน เขาถึงได้ยินเสียงหนึ่ง

กล่าวขึ้น "ยกเลิกแผนการ 'ไม่มีคำสั่ง' ห้ามเคลื่อนพลโดยพลการอีก มิเช่นนั้นจะมีโทษฐานกระด้างกระเดื่องต่อผู้บังคับบัญชาสถานเดียว"

เซี่ยฉางเกิงลุกขึ้นเดินออกไป

คืนนี้จันทร์กระจ่างลอยเด่นกลางฟ้า สายน้ำเย็นเยือกเสียบสังัด

เซี่ยฉางเกิงเดินเตร็ดเตร่ตามลำพังไปจนถึงข้างแม่น้ำห่างจากค่ายใหญ่
ของฟูโจวหลายหลี่

เขาลงไปที่ริมตลิ่ง ก้อนหินกองทับถมกันสะเปะสะปะอยู่ใต้ฝ่าเท้า
ริ้วคลื่นซัดฝั่งเป็นระลอกไม่ขาดสาย เหนือผิวน้ำสุดปลายสายตามืดสนิท

ในราตรีปลายเหมันต์นี้ ฟ้าดินราวกับปราศจากสิ่งอื่นใด เหลือเพียง
กระแสน้ำใต้เท้าที่ไหลเชี่ยวตลอดเวลา

จวบจนเสียงสัญญาณของเรือลอยมาตามลมระลอกหนึ่ง มีเรือสีดำ
ลำหนึ่งแล่นอยู่เหนือท้องน้ำจากที่ไกลๆ

เขาเริ่มก่อร่างสร้างตัวที่แม่น้ำ จึงรู้จักเส้นทางน้ำสายนี้อย่างทะลุ
ปรุโปร่ง มันเริ่มแยกสาขาจากตรงกระแสน้ำช่วงนี้ กลางท้องน้ำยังมี
โขดหินจำนวนมาก ดังนั้นการเดินทางด้วยเรือตอนกลางคืนจึงอันตราย
ที่สุด ก็ไม่รู้ว่าเจ้าของเรือผู้นี้หวังกำไรหรือจะรีบตั้งเนื้อตั้งตัว ถึงรับจ้าง
ออกเรือในเวลานี้โดยไม่นำพาต่ออันตราย ลำเรือที่แล่นตามน้ำอย่าง
โดดเดี่ยวลอยละล่องอยู่บนผืนน้ำราวกับมาจากสวรรค์ พอมันเคลื่อน
มาถึงปากทางแยกช่วงนั้นตรงเบื้องหน้า คนแจวเรือร่างกำยำที่ล่องเรือ
มานานปีหลายคนก็ใช้ไม้ถ้อยันโขดหินก้อนหนึ่งที่ผุดขึ้นเหนือท้องน้ำ
พลางตะโกนส่งสัญญาณแล้วออกแรงพร้อมกัน เรือก็หันหัวเลี้ยวเข้าแม่น้ำ

สายย่อยไปตามกระแสน้ำได้อย่างราบรื่น

เสียงสัญญาณของคนแจวเรือไกลออกไปทุกทีจนเสียงข้างหู
เจียบหายไป รอบด้านกลับสู่ความสงบสุขดังเดิม

เขียนางอิงยืนอยู่ที่ริมน้ำตามลำพัง ปล่อยให้เกี้ยวคลื่นม้วนตัว
ซัดสาดชายเสื้อจนเปียกแฉะโดยไม่ใส่ใจ

เขามองตามเรือที่ลอยห่างไปลำนั้น ซึ่งค่อยๆ กลืนหายไปในความ
มืดมิดจนลับสายตา

เลียบบลงไปตามสาขาของแม่น้ำที่คดเคี้ยวเส้นนี้จะเป็นทางลัดสู่
ทะเลสาบตั้งถึง

หลายปีก่อนเมื่อนานมาแล้ว คนหนุ่มผู้หนึ่งก็นั่งเรือสีดำนั่งหนึ่ง
ในยามดึกดื่นดูเดียวกัน มาพร้อมด้วยความมกใหญ่ใฝ่สูงอย่างที่เอ่ยปาก
บอกใครไม่ได้ เรือน้อยได้แสงจันทร์ลั่นน้ำอันตรายจุดนี้เข้าไปที่ทะเลสาบ
ตั้งถึง

คนหนุ่มผู้นั้นกำลังวางแผนตบแต่งธิดาอ่องของแคว้นฉางซาเป็น
ภรรยา

ทว่ายามนั้นเขายังเป็นแค่โจรปล้นสะดมตามแม่น้ำคนหนึ่ง แต่สตรี
ที่เขาอยากแต่งงานด้วยกลับมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง

แต่โรมาเขาเป็นคนที่กระทำการใดต้องมั่นใจว่าไม่ผิดพลาด ยิ่งไม่ต้อง
เอ่ยถึงเรื่องสำคัญพรรค์นี้ หลังจากแล่นเรือตามกระแส น้ำเข้าสู่ทะเลสาบ
ตั้งถึงแล้ว เขามีได้ขึ้นฝั่งในทันที แต่ลอบไปที่เขาจวินซานใจกลาง
ทะเลสาบเพื่อเยี่ยมคารวะสหายเก่าท่านหนึ่งที่ถูกมิตรกันโดยบังเอิญ
ในกาลก่อน

จุดมุ่งหมายของการเยี่ยมเยียนย่อมเป็นเพราะจะได้รู้เรื่องที่เขา
อยากรู้เพิ่มมากขึ้นแน่นอน

เวลาล่วงผ่านไปราวกับติดปีกบิน ชายหนุ่มใช้ชีวิตผาดโผนอยู่
ท่ามกลางสมรภูมิมรบในความทรงจำของเขาเรื่องอดีตมานานพวนี้ค่อยๆ
เลือนรางไปที่ละน้อยตั้งแต่แรก

แต่เสียเวลานี้ อาจเป็นเพราะสายน้ำสายเดิมกับแสงจันทร์กระจ่าง
ดูเก่า ยังมีเรือสีดาที่หายลับไปแล้วลำนั้น ทำให้เขาพลันประจักษ์ได้ว่า
แท้จริงแล้วราวกับทุกสิ่งเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้ เขาถึงขั้นจดจำเหตุบังเอิญ
เล็กๆ ที่เกิดขึ้นตอนลงเขาได้

ดูเหมือนตอนผ่านเส้นทางกลางเขาช่วงหนึ่ง เขาพบกับสาวน้อย
ที่วิ่งมาขอความช่วยเหลือจากเขาอย่างหมดปัญญาเพราะลูกนกที่ถูก
ลมภูเขาพัดตกหน้าผาดัวหนึ่ง

เด็กสาวที่เขาไม่ได้นึกถึงอีกในภายหลัง

ดวงหน้าพร่าเลือนของนางผุดขึ้นในห้วงความคิด ทันใดนั้นหัวใจ
ของเขียงแก๊งก็กระตุกวบหนึ่ง

ชั่วขณะนั่นเอง เขามีความรู้สึกแปลกประหลาดบางอย่างกระทบ
กลางอกละม้ายระลอกคลื่นที่ซัดใส่เท้าเขา

เขามุ่งคว้าหาลับตาลงซ้ำๆ พยายามทบทวนความทรงจำเกี่ยวกับ
เด็กสาวที่ถูกลมเลื่อนไปจนลึนตั้งนานแล้วผู้นั้น

เงาร่างสายนั้นแปรเปลี่ยนเป็นชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ

เขาจำได้ว่าวันนั้นเป็นฤดูใบไม้ผลิ เด็กสาวที่เพิ่งก้าวเข้าสู่วัยแรกแย้ม
ผู้นั้นสวมอาภรณ์งดงาม เรือนผมดำขลับ เรียวคิ้วโก่งดั่งคันศร เรือนร่าง

อ่อนแอแบบอบบาง มองปราดเดียวก็รู้ว่าได้รับการพุ่มพักเลี้ยงดูอย่าง ทะนุถนอม ไม่รับรู้ถึงอันตรายของโลกภายนอก ไหนเลยนางจะลวงรู้ว่า จริงๆ แล้วคนใจดีที่นางยกขายกระโปรงวิ่งมาขอความช่วยเหลือเป็นคน ชั่วร้าย แล้วอึดใจก่อนหน้าที่จะหยุดฝีเท้าเพราะเสียงเรียกของนางนั้น เขายังครุ่นคิดถึงความลับที่ซุกซ่อนอยู่ในใจลึกๆ ซึ่งไม่อาจบอกกล่าวใคร ได้

แม้เขาจะรู้สึกประหลาดใจ แต่เรื่องนี้ก็ง่ายตายดูจพลิกฝ่ามือ เขาก็เลย เป็นคนดีสักคน ช่วยพาลูกนกตัวนั้นกลับไปวางคืนในรังนกตามคำขอร้อง ของนาง

นางแหงนใบหน้าอ่อนเยาว์งามพริ้มเพราปานบุปผาขึ้น มองเขา ด้วยสายตาทอประกายระยับพลางกล่าวขอบคุณอย่างดีอกดีใจ

เขาไม่ใคร่คุ้นชินกับรอยยิ้มสดใสร่าเริงของเด็กสาวคนนี้ แต่ยังคง ผงกศีรษะยิ้มตอบนางแล้วจากไปทันที

เขี่ยฉางเกิงลี้มตาพริบแล้วหันหน้าขวับมองไปยังทิศทางของทะเลสาบ ตั้งถึงที่อยู่ใต้ท้องนภามืดสนิทอีกฟากหนึ่งของลำน้ำ

เขาจดจำได้แล้ว

สาวน้อยซึ่งเขาเคยพบที่ได้ต้นสนเก่าแก่บนเขาจวินซานในวันนั้น หากสลัดคราบวัยเยาว์ออก นางก็คือมู่ฝูหลานธิดาของนางซาอ๋องที่แต่งงาน กับเขาในสามปีต่อมาผู้นั้นชัดๆ

สายลมจากแม่น้ำพัดฉิวๆ ผ่านข้างใบหู หัวใจของเขาเต้นรัวแรง ไม่หยุด เหงื่ออุ่นจัดซึมเปียกเต็มฝ่ามือ

เขายังนึกถึงถ้อยคำที่นางบอกกับเขาก่อนหน้านี้

นางบอกว่าก่อนหมั้นหมายกับเขา นางได้พบคนที่ต้องใจบน
เขาจวินซานนี่เอง

เพียงแต่ต่อมาคนผู้นั้นตายไปแล้ว

เขาเคยเชื่อคำพูดนี้ของนางสนิทใจ ซ้ำยังโกรธแค้นหึงหวง จนกระทั่ง
จำใจยอมรับได้ในภายหลัง ต่อมาเขาก็เลิกถือสาเรื่องพวกนี้ ถึงขั้นยอมวาง
ศักดิ์ศรีร้องอนนางเพียงขอให้นางดีต่อเขาบ้าง ลืมเลือนคนผู้นั้นในอดีต
และเห็นเขาเป็นบุรุษของนางอย่างแท้จริง

นางกลับใจแข็งเป็นหิน สลัดเขาทิ้งประหนึ่งรองเท้าเก่าข้างหนึ่ง

แต่ชั่วอึดใจเมื่อครู่ เขาเริ่มแจ่มแจ้งได้ราวๆ ตามสัญชาตญาณว่า
ที่แท้เขาน่าจะเป็นชายในดวงใจตามปากนางว่าไว้ในตอนนั้น

ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง เขายังมีชีวิตอยู่ชัดๆ และตบแต่งนางเป็นภรรยา
ดังที่นางปรารถนาแล้ว

ภายหลังเกิดเรื่องอะไรที่เขาไม่รู้กันแน่ นางถึงได้ทำกับเขาอย่าง
ใจร้ายเพียงนี้

จนถึงวันนี้เขาปล่อยยให้หลิเหลือยใช้กำลังทหารบีบคั้นคุกคามนาง
นางก็ไม่แม้แต่จะยอมพบหน้าเขากี่ครั้งเพื่อพูดคุยเจรจา

เงาร่างของเขี่ยฉางเกิงตรงริมแม่น้ำแข็งทื่อราวกับถูกสาปเป็น
เสาหินต้นหนึ่ง

เขาจับตามองท้องฟ้ามีดมืดไกลออกไปนิ่งๆ นัยน์ตาทั้งคู่เริ่มแดงเรื่อ
ขึ้นทีละน้อย ชั่วครู่ต่อมาเขาหมุนตัวขวับไต่ขึ้นไปบนตลิ่งแล้วสาวเท้าเร็วรี
จนลับร่างไปได้แสงจันทร์อย่างรวดเร็ว

73

มาตราบว่าทหารของฟูโจวจะปราศัยในการรบติดๆ กัน แต่สายสืบส่งข่าวมาว่าหลายวันนี้ทางค่ายข้าศึกคล้ายจะมีความเคลื่อนไหว ดูเหมือนหลี่เหลียงยังไม่ยอมจำนนแต่เพียงเท่านี้

เขาเป็นพวกแพ้ไม่เป็น หากมีศึกต่อไปก็ต้องเคลื่อนพลมาหมดทั้งค่าย ด้วยเหตุนี้ด้านเมืองอวี่นเมิ่งจึงรีบเตรียมกำลังรบพร้อมพรักโดยไม่ชะล่าใจแม้แต่น้อย

มิใช่แค่นี้ มู่ฝูหลันยังเห็นพ้องกับแผนการรบของหยวนฮั่นตั้งทันที เขาเสนอว่าแทนที่จะตั้งรับอยู่ตลอด มีผู้ช่วยจ้งหฺวะที่อีกฝ่ายยังเตรียมตัวไม่พร้อม ยกทัพไปโจมตีกะทันหันไม่ให้เขาตั้งรับได้ทันที เพื่อสลายกองกำลังหลักของฝ่ายตรงข้ามให้สิ้น

ย่ำรุ่งวันนี้ขณะเตรียมปฏิบัติการอยู่ลับๆ สายสืบส่งข่าวมาอีกครั้งว่าเมื่อคืนเห็นค่ายข้าศึกเก็บกระโຈมถอยร่นไปทางทิศเหนือ วันต่อมาก็

ถอนกำลังไปทั้งหมดแล้ว ทุ้งราบซึ่งเป็นจุดตั้งค่ายแต่เดิมว่างเปล่าโหรงเหรง เหลือแต่กระโจมเก่าขาดที่ทหารฟูโจวจึงไว้ก่อนจากไป

กองทัพฟูโจวพ่ายแพ้ล่าถอยกลับไป

สำหรับราษฎรและทหารของแคว้นฉางซา สิ่งทีประสบบพบเจอตลอด ครึ่งปีเศษที่ผ่านมาส่งผลกระทบต่อจิตใจต่อพวกเขาอย่างใหญ่หลวง จะบอกว่านี่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในรอบสองร้อยปีนี้ก็ไม่เกินเลยสักนิด

หลังจากความภาคภูมิใจและเกียรติยศในช่วงสั้นๆ นั้น พวกเขา ก็ตกเป็นรองเรื่อยมา พอแตกหักกับราชสำนักที่ไกลโพ้น ถูกประกาศว่าเป็นกบฏแล้วยังสูญเสียเจ้าแคว้น สงครามก็มาเยือนชายแดนแคว้นฉางซา อย่างอุกอาจอีกครั้งหนึ่ง

ยามที่ความสับสนเคืองคว้าง หวาดหวั่นพรันพรึง และแตกตื่น เสียขวัญกำลังแผ่ลามไปในหมู่ผู้คน ชัยชนะครั้งนี้เปรียบได้ดังดวงตะวัน แหวกฝ่าเมฆดำออกมาส่องแสงเจิดจรัส ชับไล่เงามืดมืดที่ปกคลุมท้องฟ้า เห็นือแคว้นฉางซาไปจนหมดเกลี้ยง

พวกเขาสูญเสียเจ้าแคว้นไปแล้วแต่ยังไม่ถูกทอดทิ้ง ท่านหญิงสกุลมู่ ก้าวออกมาในฐานะผู้สำเร็จราชการ คุ่มครองพวกเขาต่อไปเฉกเดียวกับ เหล่าบรรพชนของนาง

วันนี้เสียงโห่ร้องยินดีดังระงมเป็นทอดๆ ทั้งนอกในเมืองอวิ้นเมิ่ง พวกเขาทหารในค่ายนอกเมืองที่แสดงความยินดีกับชัยชนะซึ่งกันและกัน อย่างเบิกบานสำราญใจมองเห็นท่านหญิงผู้สำเร็จราชการปรากฏกายแล้ว หลังการสู้รบเริ่มต้นขึ้นไม่นาน นางก็มาอยู่ที่นี้ นอกจากตรวจตรา การทำศึก นางยังเป็นคนพามอทหารและพวกสตรีในวังอ่องที่ได้เล่าเรียน

วิชาจากนางมารักษาโรคและบาดแผลให้แก่ทหารบาดเจ็บที่ถูกส่งออกจากสมรภูมิด้วยตนเอง

เวลานี้ท่านหญิงผู้สูงศักดิ์และมีรูปโฉมงดงามของพวกเขาแต่งกายเต็มยศนั่งรถศึกมาถึงค่ายทหารภายใต้การอารักขาของนักรบกับองครักษ์ในชุดเกราะวาววับกลุ่มหนึ่ง

นางก้าวขึ้นแท่นยกพื้นสูง ยกจอกสุราขึ้นด้วยสองมือ ต้มคารวะให้เหล่าทหารนับไม่ถ้วนที่ตั้งแถวเป็นระเบียบอยู่เบื้องหน้า ขอบคณที่พวกเขาเสียดสีเสียดเนื้อเพื่อปกป้องแคว้นฉางชาด้วยความภักดีต่อเชื้อพระวงศ์สกุลมู่

"ในวันนี้ ตอนที่ข้ามู่ผู้หลั่นขอให้คำสั่งต่อพวกท่านด้วยเกียรติของวิญญาณเจ้าแคว้นสกุลมู่ทุกชั่วรุ่น ไม่ว่าจะเมื่อไรก็ตาม หากมีข้าศึกบุกมาอีกครา ข้าจะอยู่เคียงข้างพวกท่านเสมอ พวกท่านนักรบผู้กล้าไม่ถอย ข้ามู่ผู้หลั่นก็ไม่ไปที่ใด รุกถอยด้วยกัน มีสุขร่วมเสปมีทุกชั่วร่วมด้าน"

เสียงพูดจะฉานหนักแน่นแจ่มชัดดังก้องกังวานลอยตามลมกระจายไปทั้งสี่ทิศ

พลทหารผู้ประกาศคำสั่งบนแท่นยกพื้นถ่ายทอดคำพูดของนางต่อเป็นทอดๆ จากร้อยคนไปพันคน จากพันคนไปหมื่นคนจนทั่วทุกซอกมุมกลางทุ่งโล่งกว้างใหญ่ ลมหนาวพัดอื้ออึง ทหารหนุ่มที่เพิ่งผ่านการรบราฆ่าฟันในสมรภูมิลับไม่มีคนใดที่จิตใจไม่เร้าร้อนคึกคะนอง เสียดทุกหยาดที่ไหลอยู่ที่กายกำลังเดือดพล่าน มันร่าร้องเร้าให้พวกเขาขานรับนางอย่างทนรอไม่ไหว

ไม่มีใครกระหายสงครามมาแต่กำเนิด แต่หากต้องรบอย่างเสียไม่ได้

ผู้ใดบ้างจะไม่อยากคุ้มครองท่านหญิงผู้สำเร็จราชการที่สูงศักดิ์และจับใจ
ผู้คนได้เช่นนี้

หยวนฮั่นตั้งอยู่เบื้องล่าง แหงนหน้ามองมู่ฝูหลันบนแท่นยกพื้นสูง
โดยไม่กะพริบตา

เสี้ยวขณะนี้ตรงกลางอกเขาท่วมท้นไปด้วยอารมณ์ฮึกเหิมหากแฝง
ด้วยความขัดแย้งอยู่ในที่

ไม่รู้ว่ามันเริ่มต้นตั้งแต่เมื่อใดที่นางมิใช่มู่ฝูหลัน ธิดาองค์ที่เขารู้จัก
คุ้นเคยมาตั้งแต่เด็กจนโตคนนั้นอีกสืบไป

ในใจมีเสียงหนึ่งบอกเข่านางอยู่ห่างจากเขาไกลออกไปทุกที่ๆ
กระนั้นความหตุใจของเขาก็ถูกแทนที่ด้วยความฮึกเหิมอีกแบบหนึ่ง
ซึ่งพุ่งพล่านขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

เขาเต็มใจคุกเข่าแทบเท้านางอย่างศิโรราบ ยอมเป็นนักรบอยู่
ใต้อำนาจของนาง ใช้กระบี่ในมือเขapakปกป้องรักษาเกียรติยศและความงดงาม
ในวันนี้ของนาง ต่อให้ต้องสละชีวิตก็ไม่นึกเสียดาย

"ขอภักดีจนตัวตาย ขอท่านหญิงมีชีวิตยืนนาน!"

เขาตะเบ็งสุดเสียงขานรับเป็นคนแรกแล้วนำอาหารนับพันนับหมื่น
เบื้องหลังคุกเข่าลงข้างหนึ่ง แสดงความจงรักภักดีสูงสุดต่อมู่ฝูหลัน
เหนือแท่นยกพื้น

"ขอภักดีจนตัวตาย ขอท่านหญิงมีชีวิตยืนนาน!"

เหล่าทหารปลั่งเสียงกระหึ่มรอบทิศดังกึกก้องไปถึงชั้นฟ้าราวกับ
เสียงอสนีบาต

ป่ารอบค่ายทหารคลาดล้าไปด้วยผู้คน ชาวเมืองที่รุดมาชมพิธีไม่มี

คนใดไม่น้ำตาคลอหน่วย ทุกคนพากันคุกเข่าลงคำนับ

มุมหนึ่งในฝูงชน คนผู้หนึ่งทอดสายตามองร่างบนแท่นยกพื้นสูงไกลๆ โดยไม่ขยับกาย

ทุกหนแห่งมีคนเนืองแน่น ไม่มีใครไปจับสิ่งเกิดบุรุษแต่งกายสามัญฉรรมาที่ปะปนอยู่ท่ามกลางหมู่มคน

เขามองดูร่างอรรษที่คู้้นเคยแต่คล้ายจะเปลี่ยนเป็นแปลกตาไปกะทันหันร่างนั้นก้าวลงจากแท่นกลับไปขึ้นรถศึก ท่ามกลางเสียงไชโยให้ร้องดูกระจ่างใสไม่ขาดสายของมวลหมู่ทหาร รถม้าก็แล่นห่างไปเรื่อยๆ จนลับสายตา

กองทัพพูโจวล่าถอยไปแล้ว ชุมนางของแคว้นฉางซาหย่อมรู้เช่นกันว่ายามนี้ราชสำนักหรือจะพูดว่าเชื้อฉางเกิงกำลังยกทัพไปที่ด่านฉางฉิงเพื่อจัดการชุมนุมอำนาจของฉืออ่องซึ่งตั้งราชวงศ์ตะวันออกขึ้นกลุ่มนั้นอยู่ ฉะนั้นน่าจะยังไม่คิดส่งไพร่พลที่จำเป็นต้องเดินทัพทางไกลข้ามแม่น้ำลงสู่ทิศใต้สักในเร็ววันนี้

เมฆหมอกแห่งเคราะห์ร้ายที่คลี่คลุ้มอยู่เหนือศีรษะชาวแคว้นฉางซา นับแต่สูญเสียประมุขของแผ่นดินจางหายไปในปีที่สุด ไม่เพียงคณะชุมนางซึ่งมีลู่อลินเป็นหัวหน้าที่ถอนหายใจโง่อก ชาวเมืองก็ต่างพูดโจษจันถึงเหตุการณ์ที่ท่านหญิงผู้สำเร็จราชการไปบำรุงขวัญทหารที่เมืองอวิ้นเม็งวันนั้นด้วยความประทับใจล้นเหลือกันทั่วทุกหนแห่ง ไม่มีใครคาดถึงว่าบุรุษที่เคยแต่งงานกับธิดาอ่องที่ทำให้พวกเขาทั้งรังเกียจทั้งเกรงกลัวผู้นั้น จะอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากพวกเขาในเวลาอัน

ราตรีนี้ท้องฟ้าไร้แสงจันทร์ ร่างของเซี่ยฉางเกิงละม้ายเงาตะคุ่มของ ต้นไม้กลมกลืนไปกับม่านราตรีริมทะเลสาบ

ศึกเมืองอวิ้นเมิ่งยุติแล้ว หลังนางบำรุงขวัญทหารเสร็จสิ้นก็ กลับเมืองเยวี่ย เขาสั่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาที่ติดตามมารอรับคำสั่งอยู่นอกเมือง ส่วนตนเองเข้าเมืองไปตามลำพัง

ชายหนุ่มแฝงกายอยู่หลายวันจนรู้ว่านางจะออกนอกเมืองตอนเย็น ขณะนี้นางอยู่อีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบตั้งถึงฝั่งนี้

ถึงผ่านไปหลายวันแล้ว แต่ชั่วอึดใจนี้พอเขาหลับตาลง ช่างหูก็ คล้ายยังได้ยินเสียงทหารของแคว้นฉางซาถูกร้องแสดงความภักดีต่อนาง ในทุ่งกว้างไพศาลของเมืองอวิ้นเมิ่งวันนั้น

นางมีชั้นเชิงในการผูกใจคนทัดเทียมได้กับแม่ทัพเจเพชรดนไต ก็ตามที่ต้องอาศัยการสู้รบพาดพิบจึงจะสร้างบารมีได้ เมื่อสตรีโฉมงาม บอบบางเช่นนางเป็นผู้ปลงเกล้าหัวหาญขาดจានอย่างนั้น ยิ่งทำให้ อานุภาพในการปลุกเร้าใจคนทวีเพิ่มขึ้นเหลือคณาได้อย่างง่ายดาย

เขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าสตรีผู้นี้ยังมีด้านนี้อยู่

ศักดิ์ฐานะของนางไม่เหมือนวันวานแล้ว คืบนี้เพราะการมาเยือน ของนาง ทำเรือข้ามฟากไปเขาจวินซานเพียงแห่งเดียวจึงวางกำลัง ทหารองครักษ์ไว้เต็มไปหมด อีกทั้งรอบริมทะเลสาบก็เสาะหาเรือเล็ก ที่สามารถส่งเขาไปที่นั่นไม่ได้สักลำ

เขายืนนั่งอยู่ริมฝั่ง ทอดสายตามองไกลไปยังภูเขากลางทะเลสาบ ที่เห็นเป็นเงาดำของแนวยอดเขาสูงต่ำเลือนรางอยู่กลางผืนรัตติกาลพลาง ครุ่นคิดอย่างทรมานใจถึงข้อสงสัยที่ยังไม่คลี่คลายไปที่ละข้อๆ ครุ่นคิดว่า

ยามนี้นางคิดอะไรและทำอะไรอยู่ จนสุดปัญญาจะหักห้ามความตั้งใจอันแรงกล้าที่เด่นเร่าๆ อยู่ในกายไว้ได้อีกต่อไป เขาเดินลุยน้ำพุ่งตัวลงทะเลสาบว่ายน้ำไปที่ภูเขาส่งซึ่งอยู่ลึกเข้าไปในความมืดลึกลับนั้น

เขาจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าทะเลสาบตั้งถึงเชื่อมต่อกับแม่น้ำที่กว้างใหญ่ดุจทะเล ยามเกิดลมพัดจะก่อคลื่นแรงซัดสาด ยังมีคลื่นใต้น้ำปั่นป่วน

กระนั้นต่อให้ห้วงน้ำผืนนี้จะลึกจะไกลปานใด จะมีคลื่นใต้น้ำปั่นป่วนกำลังแรงเพียงใด ก็หยุดยั้งความปรารถนาอยากฝ่าข้ามไปจนแทบคลุ้มคลั่งในคืนนี้ของเขาไม่ได้

น้ำทะเลสาบเย็นเฉียบถึงโถมมาจากทุกทิศทาง ทว่าไม่อาจดับเปลวไฟที่ลุกโชนตรงกลางอกของนั้นให้มอดลงได้

ในราตรีเหน็ดที่มีตสนิทและเย็นยะเยือกนี้ เขาเปรียบดังดาบที่ผ่าแหวกผิวน้ำเล่มหนึ่ง อาศัยแรงฮึดบางอย่างภายในตัวที่คล้ายคลึงกับสัญชาตญาณ แข็งใจว่ายน้ำไปข้างหน้าไม่หยุดอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

หลังพี่ชายของมู่ฝูหลันจากไป พี่สะใภ้ของนางก็เศร้าโศกเสียใจมากเกินไป หลังฝันทนจนพิธีฝังศพผ่านไปก็ล้มป่วยลง

ในระหว่างทำศึกที่แนวหน้าเมืองอวิ้นเมิ่ง นางมอบหมายงานราชการประจำวันในตำแหน่งหลวงที่เมืองเยวี่ยให้เสนาบดีลูคูแลแทน ถึงเขาจัดการงานภายในเหล่านี้ได้อย่างชำชองชัดเจน แต่มีเรื่องสำคัญบางเรื่องที่ต้องรอรอหรือกับมู่ฝูหลัน ดังนั้นเมื่อนางกลับจากเมืองอวิ้นเมิ่ง ยังไม่ทันหยุดพักหายใจนางก็ต้องตรวจอาการป่วยให้พี่สะใภ้ สะสงงานบ้านงานเมือง ยุ่งวุ่นวายจนหัวไม่วางหางไม่เว้น

พรุ่งนี้นางต้องไปตรวจราคาขายอาหารซึ่งตั้งอยู่บนเกาะเจ้อซาน กลางทะเลสาบอีก เพื่อให้กลับเมืองได้ทันในวันเดียวกัน ยามเย็นวันนี้ นางจึงออกจากเมืองเสียบๆ พร้อมด้วยของครุฑขี้ประจำตัวล่วงหน้าหนึ่งวัน ตั้งใจจะค้างแรมที่เขาจวินซานคืนหนึ่งและออกเดินทางจากที่นั่นตอน รุ่งเช้าก็จะย่นระยะทางได้

หญิงสาวพาซีเออร์ตามมาด้วย พอไปถึงกระท่อมโอสถก็ดีกแล้ว

นางสงซีเออร์เข้าห้องแล้วจะนอนเป็นเพื่อน แต่เขาสำเนา "ท่านแม่ ข้าโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว นอนเองได้ ท่านแม่รีบไปพักผ่อนเถอะ ไม่ต้องอยู่ เป็นเพื่อนข้า"

หมู่ผู้หลันรู้ว่าเขาสงสารตนเอง นางคลี่ยมลูปหัวเขา สั่งกำชับสาวใช้ ให้ดูแลบุตรชายดีๆ แล้วเดินกลับห้องของตน

ในห้องไม่มีคนที่นางต้องเผชิญหน้าอย่างระแวงระวังตัวแล้ว

นางรู้สึกอ่อนระโหยโรยแรงราวกับว่ากระดูกทั้งตัวจะหลุดเป็นชิ้นๆ ในชั่วพริบตานี้ก็ไม่ปาน

แม่นมมู่ซึ่งติดตามมาด้วยเตรียมน้ำร้อนที่ส่งควั่นกรุ่นๆ สำหรับ ให้นางชำระกายพร้อมแล้ว

หมู่ผู้หลันแช่ตัวในน้ำครุ่นหนึ่งแล้วออกมาเข้านอน

นางชอบเขาจวินซาน ทุกคราที่มาที่นี่ ต่อให้มีเรื่องในใจหรือกลัดกลุ้ม หนักอกมากเพียงใด จิตใจของนางจะผ่อนคลายและสงบลงได้ทันที

หากได้หลันนี้มีแดนฝันสุขาวดีจริงๆ เขาจวินซานใจกลางทะเลสาบ ลูกนี้ก็คือแดนฝันสุขาวดีของนาง

แต่ราตรีนี้นางกลับนอนไม่หลับสักที นางลุกไปผลัดบ้านหน้าต่าง

เปิดออก มองฝุ่นฟ้ามีดมิดอนธการด้านนอกแล้วค่อยๆ เริ่มใจลอย

แม่นมมู่เปิดประตูเบาๆ เห็นผู้เป็นนายยังไม่นอนก็ถอนใจเฮือกหนึ่ง ก้าวเข้ามาพูดเร่งให้นางขึ้นเตียงแล้วปิดหน้าต่าง จากนั้นปีบนิ้วตามน่องขา และปลายเท้าให้

มู่ผู้หลั่นนอนหนุนหมอนหลับตาลงชั่วคราวแล้วบอกให้แม่นมมู่ไป พักผ่อน

แม่นมมู่มองเสี้ยวหน้าด้านข้างที่แฝงรอยอ่อนล้าของหญิงสาวพลาง กล่าวเสียงค่อย "ท่านหญิง แม้ว่ากองทัพพู่ใจจะถอยร่นไปแล้ว แต่ท่าน ยังกังวลใจว่าพวกเขาจะบุกมาอีกใช่หรือไม่เจ้าคะ ทำให้ใจให้สบายๆ อย่าคิดมากอีกเลย หากข้าศึกบุกมาอีกจริงๆ ก็ให้ขุนศึกด้านรับ แม่นม ได้ยืนยันว่าพวกทหารนับถือเลื่อมใสในตัวท่านหญิงอย่างยิ่ง จะต้องร่วมแรงกัน รับศึกอย่างสุดความสามารถแน่นอน"

มู่ผู้หลั่นรู้ว่าจริงๆ แล้วแม่นมมู่เป็นห่วงนาง จึงเอ่ยขึ้นเพื่อไม่ให้ อีกฝ่ายเฝ้าวิตกอยู่ทั้งวัน "แม่นมมู่ ข้าไม่ได้กังวลใจ ท่านเองก็อย่าเป็นห่วง ข้าเลย กองทัพพู่ใจจะไม่มาอีกแล้ว หากข้าเดาไม่ผิด การที่หีเหลียง ถอยทัพกะทันหันต้องเกี่ยวข้องกับเซี่ยฉางเกิงเป็นแน่ อย่างน้อยก่อนที่เขา จะรวบรวมเอาราชวงศ์ตะวันออกของฉีอ่องมาเป็นของตนได้ ไม่น่าจะจงใจมา ราวี้พวกเราอีก"

แม่นมมู่เพิ่งแจ่มแจ้งในเวลานี้ นางสองจิตสองใจเล็กน้อยก่อน เอ่ยถาม "หรือเขาจะซบซึ้งใจที่ท่านช่วยมารดาของเขา กลับมาก็เลย ละเว้นพวกเราเจ้าคะ"

มู่ผู้หลั่นลืมหันตาคืน นางส่ายหน้าพูดด้วยรอยยิ้มบางๆ "แม่นมมู่

ท่านคิดผิดถนัด เขาไม่ได้ซาบซึ้งใจต่อข้า แต่เขารู้จักซึ่งน้ำหนักต่างหาก คนอย่างเขามักใหญ่ใฝ่สูง ทั้งเขาและฉื่อเองต่างอยากเป็นฮ่องเต้ ทั้งยังใจดำเห็นแก่ตัว ถึงกระนั้นเขาก็เป็นบุตรกตัญญูผู้หนึ่ง ถ้าจะมีคนที่เขาใส่ใจจริงๆ ก็ต้องเป็นมารดาของเขา เขากะทำการใดล้วนสุขุมรอบคอบ ไม่ยอมเสี่ยงอันตรายยามนั้นจ้าวซีไ้จับตัวมารดาของเขาไป ข้านี้ภภาพออกได้ว่าเขาร้อนรุ่มใจปานใดตอนรู้ข่าว แต่ถ้าเขาหักเอาด้วยกำลังเพื่อช่วยมารดา ต่อให้ช่วยคนกลับมาได้ก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนสูงยิ่งเช่นกัน"

นางหยุดแล้วเอ่ยต่อ

"ก่อนหน้านี้เพราะพี่เซวียนซิงยกทัพบุกไปทำให้เขาบอบช้ำ ถ้าหากต้องสูญเสียเพิ่มขึ้นอีกเพื่อช่วยมารดา อาจจะมีกระทบกับงานใหญ่ที่เขาวางแผนมานานแล้ว ข้าช่วยส่งตัวมารดาของเขากลับไปให้ในตอนนั้น จะบอกว่าเป็นการส่งถ่านกลางหิมะ* ก็ไม่เกินไป เขายอมเข้าใจเป็นธรรมดาว่าข้าทำเช่นนี้เพื่อขอสมานไมตรี...นอกจากขอสมานไมตรีข้ายังปล่อยตัวสายลับผู้นั้นพร้อมกับให้นำตราลัญจกรหยกที่ถูกพี่เซวียนซิงพันขาดเป็นสองท่อนกลับไปด้วย เขาฉลาดปานนั้น มีหรือจะไม่รู้ว่าข้ากำลังบอกว่าสกุลหมู่ของแคว้นฉางซาเราก็มิใช่พวกที่ไร้ความห้าวหาญเด็ดเดี่ยว หากขอสมานไมตรีไม่สำเร็จ เขายังคงไม่ยอมรามือ อย่างนั้นถึงเป็นดังคำกล่าวเอาไซ้ไปกระทบหิน** พวกเราก็จะต่อสู้กับเขาจนถึงที่สุด

แม่นม่มู่ ถึงแม้เขาผู้นั้นจะมีข้อเสียนานัปการ แต่ก็มีข้อดีอยู่จุดหนึ่งคือทำอะไรมีขอบเขต และมีใช้คนตันทุรัง ข้าเป็นฝ่ายขอสมานไมตรีีก่อน

* ส่งถ่านกลางหิมะ เป็นสำนวน หมายถึงหยิบยื่นความช่วยเหลือให้แก่ผู้ที่กำลังลำบากได้ทันการณ์

** เอาไซ้ไปกระทบหิน เป็นสำนวน หมายถึงไม่รู้จักประมาณตน

ด้วยการแสดงน้ำใจต่อเขาเช่นนี้ ในเมื่อเรื่องของพี่เซวียนชิงจบไปแล้ว เขายังจะหาเรื่องพวกเราต่อไปอีกเพื่ออันใด พวกเราซึ่งชาวปลาอาหารสมบูรณ์ไม่ขัดสนเสบียงกรัง ยามนี้ยังทำสงครามได้อีกหลายครั้ง ขึ้นบีบให้พวกเราไปสวมวิกติดกับจี๋อ๋องจริงๆ จะส่งผลดีอันใดต่อเขาเล่า"

แม่ยมู่ฟังมู่ฝูหลันนิ่งๆ ขอบตาของนางแดงเรื่อขึ้นที่ละน้อย

"เดิมที่ท่านเป็นถึงธิดาอ๋อง ฟังได้รับการทะนุถนอมและเทิดทูนไว้เหนือหัว บัดนี้กลับต้องรับผิดชอบภาระหนักอึ้งเพียงนี้ วันทั้งวันเฝ้าห้วงนันทวงพระนี้ไม่ว่า ยังต้องเหนื่อยกายเช่นนี้ ตอนท่านอยู่ที่เมืองอวิ้นเมิ่ง คุณชายน้อยเป็นห่วงท่านทุกวัน"

นางซำบน้ำตา

"จะถือว่าแม่ยมู่ปากมากก็ได้ แม่ยมู่ไม่กระจางแจ้งจริงๆ ว่าเมื่อครั้งที่คนผู้นั้นมาสู่ขอ ท่านหญิงก็ปีติยินดีมิใช่หรือ แล้วตกลงว่าภายหลังเขาล่วงเกินท่านได้อย่างไร ท่านถึงได้รังเกียจเด็ดขันธ์เขาถึงขั้นนี้ ขนาดที่ตอนเขามารับท่านที่เมืองเยวี่ ท่านถึงกับยอมทำลายพรหมจารีของตนให้เป็นรอยมลทินติดตัว เพียงเพื่อยุ้วยุเขาให้หย่าร้างกับท่าน"

มู่ฝูหลันนิ่งซิ่งไป เรียวคิ้วงามมุ่น้อยๆ "แม่ยมู่เลิกพูดจาเหลวไหลได้แล้ว ดีมากเต็มที ท่านก็ไปนอนเถอะ"

แม่ยมู่กล่าวขึ้นอย่างทนไม่ไหวอีกสัปดาห์ "ท่านหญิง ท่านนี้กว่าแม่ยมู่ไม่รู้หรือ ในคืนนั้นที่เขามา ตอนท่านชำระกายกลับไม่ยอมให้ใครอยู่ปรนนิบัติรับใช้อย่างผิดวิสัย ท่านอยู่คนเดียวเป็นเวลานานป่านนั้น ถึงได้ออกมา ท่านนึกว่าตอนนั้นตนเองเป็นปกติแล้ว แต่แม่ยมู่เห็นชัดถนัดตาว่าท่านหน้าซีดจนแทบดูไม่ได้ ตอนหลังท่านพูดคุยกับเขา แม่ยมู่

อยู่ข้างนอกได้ยืนบางส่วนแว่วๆ..."

เสียงของนางสิ้นเครื่องพร้อมน้ำตาไหลรินลงมา

"นั่นต้องเจ็บเพียงใด แม่ผมคิดแล้วยังปวดใจไปหมด แต่ท่าน
ไม่ถนอมตนเองเลย"

สีหน้าของมู่ฝูหลันเหือดลง นางหลับตานิ่งเสียบไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ย
เสียงแผ่วเบา "แม่ผมมู่ ซ้ำเพลี่ยแล้ว อยากรนอนพัก"

แม่ผมมู่กล่าวเสียงอ่อย "แม่ผมไม่ดีเอง เสียมารยาทต่อท่านหญิงแล้ว
วันหลังแม่ผมไม่กล้าเอ่ยถึงอีกแม้แต่ครั้งคำ ท่านหญิงพักผ่อนมากๆ
แม่ผมออกไปแล้วนะเจ้าคะ"

นางปาดน้ำตาออกแล้วห่มผ้าห่มให้หญิงสาวบนเตียงอย่างเอาใจใส่
ค่อยเป่าไค้ไฟดับก่อนจรดผิ้เท้าเดินออกนอกประตูห้องไป

74

หากไม่มีเรือแล้วคิดจะว่ายน้ำผ่านเส้นทางน้ำสายนี้ คนทั่วไปคง
นึกภาพไม่ออกสักนิด เห็นคนอื่นไต่ไต่ยังเป็นในฤดูหนาว

ที่ว่าเขี่ยขางเกิงอาศัยว่าตนฝึกฝนว่ายน้ำจนชำนาญของเห็นใคร
เมื่อครั้งออกผาดโผนไปทั่วผืนน้ำตอนเป็นเด็กหนุ่ม เขาถึงกับกระโดดลง
ว่ายน้ำข้ามฝั่งไปด้วยอารมณ์ชั่ววูบ

กระนั้นถึงเขายังหนุ่มแน่นกำลังวังชาติก็ยังคงต้องหยุดลอยคอกกลางทาง
หลายครั้งเพื่อพักเอาแรง เมื่อการว่ายน้ำเป็นระยะทางยาวไกลนี้จบสิ้นลง
สองเท้าได้สัมผัสกับพื้นดินแข็งๆ ในที่สุด เขาก็หมดเรี่ยวหมดแรงจนแทบ
ลุกไม่ขึ้นแล้ว

เขานอนพับตรงพงหญ้ารกชัฏริมตลิ่ง ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าไม่มี
ส่วนใดไม่มีน้ำไหลหยดลงมาไม่ขาดสาย เขาหลับตาหยุดพักจนเรี่ยวแรง
ฟื้นคืนมาบ้างถึงตะเกียกตะกายลุกขึ้นอย่างยากลำบาก เอาฝ่ามือถูตาม

ข้อมือข้อเท้าที่โดนน้ำทะเลสาบเย็นจัดจนเกือบแข็งขาให้อุ่นขึ้น จากนั้นมุ่งหน้าไปทางกระท่อมโอดตามความทรงจำเมื่อหลายปีก่อน

ปากทางขึ้นเขาไปที่นั่นก็กว้างกำลังทหารองครักษ์ไว้

เขาค้อมไปทางหลังเขาแล้วปีนขึ้นไปอยู่ใกล้ๆ กระท่อม

เบื้องหน้าไม่ไกลนักมีองครักษ์ยืนเฝ้ายามคนหนึ่งขวางทางอยู่

เขาตั้งกริชที่เสียบอยู่ตรงเขวออกมาแล้วเคลื่อนเข้าไปหาองครักษ์ทางข้างหลังอย่างปราศจากลุ่มเสียด

องครักษ์คล้ายรับรู้ได้ถึงความผิดปกติ แต่ยังไม่ทันหันหน้าไปก็ถูกคนรััดคอไว้แน่นจากด้านหลัง

เขี่ยฉางเกิงกำลังจะปาดคอองครักษ์ผู้นี้อยู่แล้วกลับชะงักมือไป

เขาเบนสายตาไปมองกระท่อมเบื้องหน้า ลังเลใจนิดหนึ่งก่อนเปลี่ยนเป็นตีท้ายทอยอีกฝ่ายเต็มแรงที่หนึ่งจนหมดสติไปแล้วลากตัวไปไว้ในพงหญ้า

เป็นเวลาตึกตื่นมากแล้ว คืบนี้เขากระทำเรื่องที่เสี่ยงอันตรายโดยแทบจะไม่ไต่ร่องถึงผลที่ตามมาเช่นนี้เป็นครั้งแรกในชีวิต

ชายหนุ่มมองปราดเดียวก็จดจำเงาร่างที่ยืนอยู่หลังหน้าต่างได้ว่าเป็นคนที่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ต้องพบหน้าให้ได้ในราตรีนี้

เขาสมปรารถนาแล้ว แต่ขณะจะเข้าไปปรากฏตัวใกล้ๆ สตรีนางนี้ เขาก็มองเห็นแมนมู่คนนั้นเดินมา ดูเหมือนกำลังพูดเตือนให้นางไปพักผ่อน

เงาร่างของนางหายไปจากหลังหน้าต่าง บานหน้าต่างก็ถูกดึงปิดด้วยเขี่ยฉางเกิงกลั้นหายใจหยุดยืนข้างกำแพงนอกหน้าต่างที่มีดสลัว

รอดอยให้แม่นมมู้ออกจากห้อง

เสียงฝีเท้าห่างไปเรื่อยๆ หญิงรับใช้ผู้ซื่อสัตย์และปากมากคนนั้น
ออกไปแล้วในที่สุด

ที่ว่าเงาร่างในม่านรัตติกาลอีกฝั่งหนึ่งของกำแพงนั้นกลับนิ่งค้าง
ไปแล้ว

หัวใจของชายหนุ่มเต้นไม่เป็นจังหวะประหนึ่งกลองรบที่ถูกรวตี
จนแตกไปหนึ่ง

อาการที่เปียกโชกและเย็นเฉียบแนบติดผิวกาย แผ่นหลังขึ้นและ
แยกไม่ออกกว่าเป็นน้ำทะเลสาบหรือว่าเหงื่อเย็นแตกพลั่กๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า
เมื่อครู่นี้

ตั้งแต่เสี้ยวขณะที่เขาวាយน้ำข้ามมาที่นี้โดยไม่คำนึงอะไรทั้งสิ้น เขา
ก็อยากติดปีกบินมาพบนางทันทีจนแทบทรนอไม่ไหว

ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขามีข้อกังขาสู่มอกอยู่มากมายแต่อดทนเรื่อยมา
บอกกับตนเองว่าไม่ต้องใส่ใจ จนกระทั่งหลายวันก่อนเขาจดจำครั้งแรก
ที่เขากับนางพานพบกันได้แล้วก็ยอมทนต่อไปอีกไม่ได้ เขารู้ว่าตนเอง
จะต้องได้รับคำตอบจากนางโดยไม่มีการปกปิดใดๆ อีก เพื่อให้ความหวังหดหวิด
ทुरนทुरายลึกๆ ในใจมาเนิ่นนานหมดสิ้นไปสักที

ความมุ่งมั่นในใจเขานี้เองผลักดันให้เขามาอยู่ที่นี้ในเวลา
นี้ แต่เขาคิดไม่ถึงว่าสิ่งที่รอเขาอยู่จะเป็นเหตุการณ์ที่เหนือความ
คาดหมายเช่นนี้

คำพูดพวกนั้นที่เกี่ยวกับเขาจากปากนางแห่งใจดำเขาทุกถ้อยทุกคำ
เขาโต้แย้งไม่ออก ถึงขั้นบังเกิดความรู้สึกอับอายเหมือนกับโดนจับเปลื้องผ้า

เปลือยกายล่อนจ้อนต่อหน้าธารกำนัลแล้วหาที่ซ่อนตัวไม่ได้

นี่ก็ช่างเถิด เดิมทีเขามิใช่คนดิบตีอะไร ทั้งไม่เคยยกตนเป็นคนดีมา แต่ไหนแต่ไร ทว่าเรื่องที่ได้ยินต่อจากนั้นต่างหากถึงทำให้เขาตกตะลึง พริ้งเพริดอย่างแท้จริง

ชายหนุ่มรู้มาโดยตลอดว่านางรังเกียจเดียดฉันท์ตน

แต่ถ้ามิใช่เพราะสิ่งที่บังเอิญได้ยินในคืนนี้ เขาอาจจะไม่มีวันได้ล่วงรู้ความจริง แล้วความรู้สึกที่นางมีต่อเขามิใช่รังเกียจเดียดฉันท์แต่เพียงเท่านั้น หากแต่รุนแรงเข้าขั้นเกลียดชังต่างหาก

ต้องเกลียดชังถึงขั้นใดกัน สตรีนางหนึ่งถึงลงมือกับตนเองอย่างโหดร้ายโดยไม่ลังเลใจเช่นนี้ เพื่อจุดประสงค์เดียวกันก็คือสามารถตัดขาดความเกี่ยวข้องกับเขา

ครั้งหนึ่งเขาเคยนึกว่าการโดนภรรยาหักหลังจะเป็นความล้มเหลวครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิตนี้ของตนเอง

ตลอดช่วงเวลาที่ไม่อาจปล่อยวางได้ต่อนั้น คราใดที่คิดถึงจุดนี้ เขาจะโกรธแค้น หึงหวง และเจ็บใจ บางทียังแฝงความทรมานใจอยู่หลายส่วนด้วย

กระนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับความใจเด็ดของนางที่ถึงขั้นต้องทำลายความบริสุทธิ์ของตนเองก็จะตัดความสัมพันธ์กับเขาให้ได้แล้ว ความรู้สึกโกรธแค้น หึงหวง เจ็บใจระคนทรมานใจหลายส่วนทั้งหมดนั้นแลดูน่าขันสิ้นดี

คืนนี้เขาเพิ่งได้ลิ้มรสความรู้สึกของหัวใจโดนกรีด

เขาไม่อาจย่างเท้าไปข้างหน้าหรือถอยหลังกลับได้แม้แต่ก้าวเดียว

พระพายเย็นเยือกผ่านข้างกายเขาเป็นระลอก

ชายหนุ่มละม้ายโดนความหนาวเหน็บเล่นงานจนร่างกายแข็งทื่อ
อยู่ในราตรีนี้ เขายืนหันไปทางหน้าต่างที่ปิดสนิทตรงหน้าเขาบ้านนั้น
โดยไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวกลางฝันราตรีสลัวจวบจนเกิดความเคลื่อนไหว
ขึ้นข้างหลัง

"มีคนร้าย คุ่มครองท่านหญิง!"

เสียงผีเท้าที่กระชั้นดังลอยมาใกล้ๆ จากนั้นความรู้สึกเจ็บแปลบ
รุนแรงก็แล่นมาจากแผ่นหลังของเขา รวากับถูกสัตว์ร้ายฟันแหลมคม
กัดเต็มเขี้ยว

เขาหันศีรษะไปซ้ายๆ เห็นแสงจากคอบเพลิงส่องสว่างไสวไปทั่วบริเวณ
เบื้องหลัง องครักษ์สืบทว่าคนวิ่งกรูเข้ามาในลานเรือน มีหลายคนที
ง้างสายยิงธนูใส่เขาเป็นชุดเมื่อครู่

ผู้พลัดถิ่นเอาเสื้อคลุมตัวแล้วลุกขึ้นไปเปิดประตู

ในลานเรือนจุดคอบเพลิงเป็นจุดๆ มีองครักษ์ยืนด้วยสีหน้าเคร่งเครียด
เต็มไปหมด

นางมองไปทางคนร้ายที่โดนล้อมไว้แล้วนั่งงันไป

นางเห็นเชี้ยนางเกิง

เขายืนแข็งทื่อในสภาพแปลกพิกล ตัวเปียกโชกตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า
เหมือนถูกซัดขึ้นมาจากน้ำ ใบหน้าขาวซีดปราศจากสีเลือด

พอได้ยินเสียงหญิงสาวออกมา เขาหมุนคอหันหน้ามาทางนางอย่าง
แข็งทื่อ ทอดสายตาจับจ้องดวงหน้านางนิ่งๆ

เขามองนางครู่หนึ่งแล้วก้าวขาอย่างยากลำบากคล้ายจะเดินมาหา

แต่ว่าเพิ่งขยับไหล่ได้นิดเดียวก็นิวหน้าด้วยความเจ็บปวด ตัวเซล้มคว่ำลง
 มู่ฝูหลันเพิ่งเห็นชัดเจนคิดว่าบนหลังเขามีธนูคมกริบปักลึกเข้าเนื้อ
 หลายดอก

โลหิตแดงฉานซึมผ่านอารมณ์เปี้ยกและของเขาไหลลงบนพื้น

"ข้า่น้อยอารักขาหละหลวม เปิดช่องให้คนร้ายผู้นี้ได้ตลอดเข้ามา
 จนทำให้ท่านหญิงต้องได้รับความตกใจ ข้า่น้อยมีโทษสมควรตายหมื่นครั้ง
 ขอรับ"

หัวหน้าองครักษ์คนนี้ไม่เคยเห็นหน้าเขียนางเกงมาก่อน ย่อมไม่รู้จัก
 เขาเป็นธรรมดา พอเห็นว่าจับตัวคนร้ายได้แล้วก็รีบคุกเข่าให้มู่ฝูหลัน
 ครั้นผ่านไปครู่ใหญ่แล้วยังไม่ได้ยินเสียงตอบ เขาเหลือบตาขึ้น
 เห็นนางฟ่งมองคนร้ายที่สลบไสลไม่ได้สติอยู่บนพื้นผู้นั้นด้วยสีหน้า
 ซอบกล เขานึกว่านางตกใจเสียขวัญเกินไป รีบสั่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชา
 ย้ายคนร้ายไปที่อื่นทันที

มู่ฝูหลันหลับตาลงแล้วกล่าว "แบกเขาเข้ามา"

ทุกคนหยุดชะงักอย่างงงงัน

"แบกเข้ามา"

มู่ฝูหลันเปล่งเสียงดังขึ้นพูดทวนคำสั่งของตนเองซ้ำอีกหน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3b0TPaC>